

Electra Ghiza
- între profesie și hobby

»pag. 5

Vraciul

»pag. 5

Un demagog manipulator

Da! Domnul consilier local PSD Răzvan Popa este un demagog și un manipulator. Un pretendent la fotoliul de primar al Brașovului. Poate că pe unii dintre dumneavoastră vă convinge darea lui de seamă, dar pe mine nu. Pentru că așa cum ne-au obișnuit politicienii demagogi, la fiecare sfârșit de an vin și ei cu o dare de seamă. La domnul în cauză nu este o dare de seamă. Este mai curând o „băgare în seamă“. Zice domnul în cauză că a realizat multe proiecte. Pentru care „a fost nevoie de multă perseverență pentru a convinge Executivul primăriei că nu doar ideile promovate de majoritatea politică formată în jurul primarului sunt de luat în seamă“.

» pagina 3

Cornelius POPA

Editorial

Veniți de ne furați!

Din cauza clișeului, pierdem din vedere un actor cel puțin tot atât de important în acest spectacol: marile companii – nici una românească – din domeniul energiei. Propun să facem demonstrația pe companiile petroliere. Este adevărat, statul face gușa mare din taxele – multe și mari – din prețul de pompă al carburanților.

Orice demonstrație a faptului că românul este jefuit de propriul său stat are caracterul unui truism. A intrat în zona vocabularului. Filonul este, desigur, veșnic speculat mai cu seamă de presa care se arată a fi zglobie în zona populismului.

Doar că, din cauza clișeului, pierdem din vedere un actor cel puțin tot atât de important în acest spectacol: marile companii – nici una românească – din domeniul energiei. Propun să facem demonstrația pe companiile petroliere. Este adevărat, statul face gușa mare din taxele – multe și mari – din prețul de pompă al carburanților. Dar să nu credeți cumva că alde OMV Petrom, Mol, LukOil, Rompetrol devin costelive. În ruptul capului.

Deși declarația de principiu susține că prețul la pompă este dat în principal de cotațiile petrolului pe piața internațională, adevărul este departe. Și iau ca termen de comparație prima săptămână a lunii

ianuarie 2015 cu similara din 2016.

În 7 ianuarie 2015, petrolul era cotelat, pe piața internațională, la 50 de dolari pe baril. Prețul benzinei standard (95 CO), la pompă varia între 5.10 lei 5,25 lei/litru. Iar TVA-ul era de 24%.

Și acum să sărim fix peste un an: 7 ianuarie 2016. TVA-ul a scăzut de la 24 la 20%. La 5,10 lei/litru, asta ar fi trebuit să scadă prețul carburanților cu circa 16 bani. Dar, în ecuație, mai apare un element: barilul de petrol. Care a ajuns la cotația de 32,66 dolari pe baril. A scăzut cu 34,68%.

Și acum să vedem evoluția prețului la pompă: din 1 ianuarie, ca urmare a reducerii TVA, câteva zile prețul la pompă chiar a scăzut semnificativ, benzina standard ajungând, la OMV Petrom, de exemplu, în zona lui 4,60 lei/litru. Pentru ca apoi să sară perfid la 4,88 – 4,96 lei/litru (de la Petrom la Mol și ceilalți). A crescut cotația barilului? Nici poveste, dimpotrivă,

a scăzut. La 31 decembrie 2015, barilul de petrol era cotelat la 53,13 dolari. La 7 ianuarie 2016, la 32,66 dolari. O scădere și mai mare față de 7 ianuarie 2015. De 38,53% Dar benzina, nici vorbă să țină pasul cu piața interțională. Și nici motorina. La ora actuală, față de prețul la pompă, prețul carburantului a scăzut cu un maxim de 10%. Dar TVA a scăzut cu 4% iar prețul petrolului cu aproape 40%. O logică elementară indică faptul că litrul de benzină și motorină ar trebui să grăviteze în jurul cifrei de 4 lei. În realitate este cu o cincime mai mare. Aproximativ.

Avantaj primire pentru companiile care dețin monopolul vânzării de carburant auto la pompă. Nici una națională.

La alimente a scăzut TVA-ul din vară. Pe moment, au scăzut și prețurile. La ora actuală au revenit la ce a fost, ba chiar mai mult. Evident, în zona de hipermarketuri. La retaileri. După 1 ianuarie,

deși TVA-ul la utilități a coborât cu patru procente (energie electrică, termică – și am în vedere zonele de depozitare, care generează costuri), prețurile produselor alimentare au urcat cu vioioșie. Două exemple: cartofii (dar și rădăcinașele și fructele) au urcat cu zeci de bani la kilogram (cartofii de 1,60 la 1,80, de exemplu – cei autohtoni, nu cei din Polonia sau Olanda). Iar carnea s-a scumpit între 10 și 20%. Nu pentru că ar fi crescut cererea, dimpotrivă, după sărbători s-a dus la vale semnificativ.

Avantaj retaileri. Nici una dintre companii nefiind națională. Iar lista continuă. Peste tot unde sînt companii nici una națională.

Desigur, statul român are instrumente cu care ar putea controla și stopa fenomenul. Stau în mîinile tehnocraților de la Ministerul Finanțelor Publice. Doar că aceștia, la rîndul lor, sînt prea preocupați să jefuiască contribuabilul român.

Dan VĂJU

Te uiți la reclamele de la televizor? Perfect! Toata lumea râde, cântă și dansează. Ciocolată, parfumuri, cartele de telefonie mobilă, servicii de internet. Zâmbete într-o lume strălucitoare unde el și ea, cu copiile lor în miniatură sunt fericiți că au credit la bancă pe 30 de ani, sau spală cu detergent de vase superminutat. Poate sunt fericiți că mănâncă margarină. Stai puțin, te intrigă? Cei care sunt pe „sticlă” sunt fericiți că mănâncă la MacMac, și acolo, în paradisul hamburgerului nu e nimeni fericit? Și cei ce folosesc detergent care în curând vor scoate și petele viitoare în avans și vor imprima balsamul în țesătură pentru cât mai multe zile, râd și se bucură, pe cand tu nu?

Mergi la cumpărături la supermarket. Perfect! Vezi pe cineva zâmbind? Nu! Toți cumpărătorii sunt tăcuți, calculați, inexpressivi. Nu vezi nici o persoană mergând dezinvolt printre rafturi, fredonând o melodie, sau măcar având căștile în urechi. Nimeni nu zbiară de fericire ca a gasit „acele” chips-uri. Nu se tavalesete nimeni pe jos de fericire că a găsit sticla de suc. Nici măcar angajații nu sunt mai bine dispuși. Te întreabă mecanic dacă a fost în regulă în magazin. O fi de la salariile mici atât ale personalului cât și ale clienților? O fi povara și nesiguranța zilei de mâine. O fi de la capacitatea diminuată de a-ți asigura traiul zilnic al familiei.

Mergi la bancă? Perfect! N-am văzut pe nimeni urlând de fericire în fața băncii pentru că tocmai s-a băgat „sclav” la bancă și în următorii 30 de ani încerci să returnezi 360 de rate. Sau vreun client sărind într-un picior de fericire că are card de credit.

Caricatură de Alexandru GHIZA - ALGHI

Contraeditorial

Teoria Conspirației

Episodul 1 - Zombie

Mergi la cumpărături la supermarket. Perfect! Vezi pe cineva zâmbind? Nu! Toți cumpărătorii sunt tăcuți, calculați, inexpressivi. Nu vezi nici o persoană mergând dezinvolt printre rafturi, fredonând o melodie, sau măcar având căștile în urechi. Nimeni nu zbiară de fericire ca a gasit „acele” chips-uri. Nu se tavalesete nimeni pe jos de fericire că a găsit sticla de suc. Nici măcar angajații nu sunt mai bine dispuși. Te întreabă mecanic dacă a fost în regulă în magazin.

Și au venit acești străini cu strategiile lor de corporație multinațională să ne învețe să facem „business”. Au deschis bănci, supermarketuri, saloane auto, pe ici-colo câte o secție mai răsărită pentru industrie. Au venit să ne arate cum să trăim visul lor civilizat. Cu oamenii din reclame și filme care... râd, cântă și dansează. Păi vrei și tu să fi la fel? Muncеște dar n-am. Și ziua în care o să am pare la fel de îndepărtată ca cea mai îndepărtată stea de pe cer.

Spune-mi, te rog, te uiți la canalele de știri românești? Bănuiam eu. Ai observat zâmbete pe acolo? Nici eu. Încrâncenare, intrigă și știri

negative. Talk-show-uri pe teme sociale și politice. Scandaluri fără sfârșit cu concluzie unică. Toți, dar toți, toți, toți au ajuns în stadiul de ineficiență cronică. Nimeni nu reușește să facă nimic normal sau pe placul celorlalți.

Bun. Să revenim la ideea de bază. Suntem nefericiți și depresivi. O văd pe fețele tuturor oamenilor pe care îi întâlnesc. O teorie din mentalitatea de „business” venit din sfera corporatistă spune că angajații nefericiți sunt neproductivi. Oare „stăpânilor” noștri le pasă că suntem nefericiți?

Simți de unde vine nefericirea. Vine de pe toate canalele posibile. De la muncă, de la televizor,

de pe stradă. Uităm să zâmbim, uităm să ne bucurăm. Și ajungem zombie-ul de la supermarket care plimbă coșul. Zdrobit emoțional dar nu recunoaște (va recunoaște în următoarele trei ipostaze – la psiholog, la preot sau la o beție crâncenă). Muncеște mult de nevoie, nu se mai distrează, plătește ratele la bancă, facturile și impozitele la timp. Nevoile lui personale au trecut de mult pe ultimul loc. Și visele. Are tot timpul aceeași expresie facială. Uneori deși crede că zâmbeste, de fapt rânjește. Este un supraviețuitor. Are familie, copii, obligații, facturi și credite. Intră în conflicte fiind plin de mânie, dar numai după ce le-a evitat la

nesfârșit. Energia nu se cheltuiește de prisos. Derapajele ies din discuție. Și se îndreaptă spre o existență falsă, cu mânie înăbușită, lipsită de empatie față de semenii și mediu, mințindu-se constant, plină de egoism, nemaicomunicând eficient și manipulând, nemaivând încredere, căutând distracții facile și de calitate îndoielnică. Moarte interioară!

Oare „ei”, „stăpânii noștri” pentru că îmi este imposibil să le spun semenii, au studiat și construit această șaradă pentru a ne transforma pe toți în zombie? Au, cred ei mai mult de câștigat dacă individual ajungem toți ca individul descris mai sus?

Cine discriminează femeile în politică?

Mariana SEBENI-COMȘA

Nu e partid în România care să nu declare public că își dorește să promoveze femeile în funcții cheie. Ba, mai mult, liderii stabilesc chiar, în procente, cum e treaba cu femeile și politica. „Am decis ca 30 % dintre funcțiile cheie să fie ocupate de femei”, spunea, deunăzi, un lider de partid, fără să-și dea seama că, spunând asta, comite o gravă discriminare pe criterii de sex.

De ce 30% și nu 50%? De ce 50% și nu orice procent reiese după ocuparea, în funcție de abilități, calități sau alte criterii, a funcțiilor cheie de către femeile aflate în competiție liberă cu bărbații din politică? Pentru că niciodată nu am înțeles de ce femeilor din politică li se aplică o limită procentuală. 30% sau alt procent, tot limitarea accesului la funcții se numește, în vreme ce cotizația la partid nu e la nivelul celor 30 de procente

din suma plătită de un membru bărbat.

Pentru că nu se poate face politică adevărată fără implicarea emoțională de care, teoretic, e capabilă o femeie, pare ciudat că numărul doamnelor este, în continuare, atât de mic prin partide. Și atunci, care să fie explicația? Răspunsul se găsește, paradoxal, chiar la femei. Ele însele sunt cele care refuză să intre în politică. Ele sunt cele care spun că e o lume a bărbaților în care doamnele nu au ce căuta. Ele sunt cele care se autoexclud. Cele 30 de procente anunțate de președinții partidelor ca fiind alocate femeilor lider în partid și care m-au supărat ani la rând sunt, de fapt, un target de atins. Politicienii speră să le determine pe doamne să intre în politică măcar cât să le poată acorda 30 la sută din funcții, pentru că așa dă bine la imagine. Puțini, însă, reușesc. De exemplu,

fostul lider PNL, Crin Antonescu a reușit să-și aducă nevasta în partid, pe doamna Adina Vălean. A reușit chiar să o convingă să candideze pe loc eligibil pe lista PNL pentru alegerile europarlamentare din 2014. Și a reușit să o trimită la Bruxelles, ca europarlamentară din partea României. Omul și-a atins obiectivul. Numai că doamna dezamăgește. Europarlamentarul Adina Vălean are cea mai scăzută prezență la voturile din plenul Parlamentului European în 2015 dintre toți membrii români ai PE, respectiv 62%. La fel a făcut și fostul lider al PSD, Victor Ponta cu soția sa, Daciana Sârbu, pe care a trimis-o la Bruxelles, tot ca europarlamentară, ales pe lista PSD. Cei doi lideri ai fostului USL, oamenii politici cei mai importanți de la acel moment, și-au pus nevestele pe locuri eligibile pe listele pentru

Parlamentul European. Uite-așa! Ca să nu mai spună nimeni că femeile nu sunt promovate în funcții cheie în politică.

Numărul femeilor politician este, însă, mic în România. Acesta este un fapt greu de contrazis. Iar vina pentru această situație este, în cea mai mare măsură, a femeilor care, odată ajunse în funcții importante, au dezamăgit, au trădat, au renunțat, sau pur și simplu au uitat de ce au intrat în politică. Și au dezamăgit electoratul care le-a votat. Toate acestea le determină pe celelalte să ezite, să renunțe la gândul că ar putea schimba ceva și să-i lase pe bărbați să conducă în locul lor.

Pare mai simplu așa cum e de când lumea.

Și atunci, de ce se plâng, oare, doamnele că femeile sunt discriminate în politică?

Un demagog manipulator

**Alexandru
PETRESCU**

Da! Domnul consilier local PSD Răzvan Popa este un demagog și un manipulator. Un pretendent la fotoliul de primar al Brașovului. Poate că pe unii dintre dumneavoastră vă convinge darea lui de seamă, dar pe mine nu. Pentru că așa cum ne-au obișnuit politicienii demagogi, la fiecare sfârșit de an vin și ei cu o dare de seamă. La domnul în cauză nu este o dare de seamă. Este mai curând o „băgare în seamă“.

Să luăm pe rând bunele fapte ale Domniei Sale!

Zice domnul în cauză că a realizat multe proiecte. Pentru care „a fost nevoie de multă perseverență pentru a convinge Executivul primăriei că nu doar ideile promovate de majoritatea politică formată în jurul primarului sunt de luat în seamă“. Adică el vrea, primarul nu! Dar când a ocupat fotoliul de viceprimar și făcea parte din cooperativa politică nu acuza politica „părtinătoare“ a majorității politice. A început să devină vocal doar după ce a pierdut vicereala și a trecut un scaun mai încolo. Tot pe vremea când era vice era cel mai vocal „agent de vânzări“ al Tetkron. A susținut cu

tărie că era cea mai bună variantă pentru oameni să se branșeze la sistemul centralizat în care pompa bani primăria. Că doar na, era afacerea amicului David, coleg de partid cu funcție mare chiar. Acum s-a trezit socialismul în el și nu mai este bun. Că de ce să fim noi la mâna unui agent privat iar primăria să tot acopere pierderi și subvenții. Atunci era bine domnule fost vice, acum nu mai este bine domnule consilier!

Un alt demers de laudă ca vice (doar al dumneavoastră domnule Popa, sau al unui întreg colectiv?) a fost preluarea de către municipalitate a activelor de pe platforma Rulmentul. Adică a unui morman de ruine și fiare vechi care acum așteaptă investitori. Din China probabil. Desigur, demagogul se laudă că a făcut asta, dar acum zice că e treaba primarului și a consiliului local „să facă bani din fer!“

Suflet milos, consilierul nostru s-a ocupat și de bătrânii de la Căminul administrat de municipalitate. A descoperit subit că oamenii de acolo nu aveau o hrană corespunzătoare. Căminul, deși avea propria bucătărie primea hrana de la o firmă de catering. Ca și consilier a descoperit brusc acest lucru! Sau nu era „în cărți“ firma de catering care trebuia?

Vizionarul a descoperit apoi centrul orașului! Piața Sfântului și „kitsch-ul și specula“ de acolo în perioada desfășurării evenimentelor și a târgurilor. STOP! Intenție laudabilă dacă s-a gândit la buzunarul comerciantului și al cumpărătorului deodată. Este bine că banii vor intra direct la vistieria orașului, dar nu văd facilitarea, avantajul. Pentru că la un calcul simplu, speculantul este acum primăria și nu o firmă

privată organizatoare de evenimente. Care percepea taxe de amplasare între 600 și 1000 de lei per comerciant, în funcție de ce expunea acesta. Acum, minim cam aceeași sumă intră la primărie. Și nu se mai poate numi speculă, dar avantaje pentru comerciant și consumator, ZERO! Ce sunt eu curios este să văd cum vor mai organiza evenimente anumite societăți care o puneau de un grătar și un tuci fix în Piața Sfântului. Știți dumneavoastră despre ce societăți vorbesc, domnule consilier! O altă mare dobitocie și o demonstrație de imbecilitate crasă este să te mai și lauzi că ai reușit să muți comerțului de artizanat/hand made pe aleea de la parcul central, unde este cea mai mare aglomerație de turiști din toată țara. Cred domnule habarnist că ar trebui să faceți un stagiu de „pregătire“ pe această temă direct la Sibiu.

Multe realizări personale a enumerat cel mai eficient viceprimar pe care l-a avut Brașovul. Și toate meritul său personal. Eu ne le mai enumăr, că se termină cerneala de cât ar mai fi de scris. Mai insist doar asupra unei ultime acțiuni ale fostului viceispravnic – scrisoarea deschisă către primarul Scripcaru. Prin care îi cere acestuia să se implice în construcția aeroportului. Eventual să aloce și ceva bani. De parcă Scripcaru este posesorul unei pușculițe pe care o deschide după bunul plac. Asta după ce domnul fost vice, cu gurița lui a declarat și lăsat să se înțeleagă că tema aeroportului nu este decât o trompetă electorală.

Multe realizări mărețe a avut domnul Popa Răzvan. Una și una! De unul singur!

Deocamdată eu nu pot să trag decât ceva concluzii: Dl Popa a fost și este membru al CL, a fost

și viceprimar. Este un demagog deoarece știe cum stau lucrurile în CL și care sunt procedurile. Nu cunoaște subiectele nici la nivel superficial, nu cunoaște procedurile de alocare a banilor. Iar în așa-zisul raport de activitate face vorbire doar de banalități și își arogă merite în exclusivitate. Iar această metodă a scrisorii deschise arată că a intrat în campanie, dar nu a înțeles că rostul politicianului este să facă, nu să someze. În fapt, o băgare în seamă fără rost mai ales că a fost permanent doar un pion în umbra regelui. Dar va avea o mare realizare! Va duce PSD-ul la Brașov spre mărețul prag de 10%. Spor la alunecare pe toboganul politic Excelență!

A început să devină vocal doar după ce a pierdut vicereala și a trecut un scaun mai încolo. Tot pe vremea când era vice era cel mai vocal „agent de vânzări“ al Tetkron. A susținut cu tărie că era cea mai bună variantă pentru oameni să se branșeze la sistemul centralizat în care pompa bani primăria. Că doar na, era afacerea amicului David, coleg de partid cu funcție mare chiar. Acum s-a trezit socialismul în el și nu mai este bun. Că de ce să fim noi la mâna unui agent privat iar primăria să tot acopere pierderi și subvenții. Atunci era bine domnule fost vice, acum nu mai este bine domnule consilier!

Ce poate fi mai mirific?

■ Trăim vremuri bune, spionarea angajaților pe internet de către șefi, a devenit legală și morală

**Bogdan
GABRIEL**

Printr-o decizie CEDO în cazul BARBULESCU BOGDAN c/a ROMÂNIA, s-a statuat fără drept de echivoc faptul că angajatorii își pot spiona angajații pe internet, în intervalul programului de lucru. La prima vedere, chiar și eu am spus că este

normal ca în timpul programului de lucru angajatul să fie monitorizat întrucât este plătit să facă ceea ce are nevoie compania angajatoare (în limitele legii) ci nu ceea ce vrea el. Ei bine, la o analiză mai atentă cum stăm de fapt? Până unde merge interesul legitim al celui care mă platește de a-și proteja investiția – adică timpul ce mi-l cumpără – plătiindu-mi un preț și anume salariul, și de unde începe abuzul, imixtiunea în viața privată, violarea corespondenței și posibil – de ce nu – de la caz la caz șantajul și silnicia de orice fel. Convenția Europeană a Drepturilor Omului zice că „Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța

publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora“. Pe de altă parte, vine Curtea Europeană a Drepturilor Omului și spune că nu s-a făcut nici un abuz prin monitorizarea corespondenței personale în timpul programului de serviciu. Eu zic că suntem într-o situație ingrată și înclin să dau dreptate petentului și anume lui Bogdan Barbulescu. Situația creată prin această decizie CEDO este FOARTE PERICULOASĂ, întrucât deschide calea companiilor și aici nu mă refer la SC „TREI SCAIETI“ SRL, ci mă refer la marile companii și marile multinaționale transcontinentale – sau mari companii românești, de a ne pune „telecomanda“. Acestea oricum tratează angajații ca pe sclavi – întrebați orice corporatist, îi storce ca pe lămâi, sunt instituții cu structuri și circuite decizionale aproape militarizate și în ale căror

departamente de control intern și personal lucrează foști polițiști și foști angajați ai diverselor servicii secrete sau ale diverselor departamente din armată. De ce oare? Păi dă-le acestor particulari – prin precedent juridic European – puterea de a te spiona LEGAL! Au, m-a înțepat inima!

Veți spune „păi doar în timpul orelor de serviciu, ca să nu frece mârțanu“ și să-ți faci treaba“. De acord, dar dacă CEDO le dă dreptul ca în cele 8 ore să-mi monitorizeze SKYPE, MESS, WATS UP, FACEBOOK etc., ei cum o fac fără parolă? Se creează un precedent periculos? Eu zic: FOARTE PERICULOS! Păi dacă mă „trezesc“ că ei îmi știu parolele? Nu-i pot acuza și vor zice „Prieten, CEDO ne lasă 8 ore“. Păi să-i cred pe cuvânt că doar 8 ore? Cititorule, lasă-mă o săptămână și-ți aduc 3 puștani, între 13 și 17 ani, care-ți pot sparge parolele de mail, google, Skype, în 30 de minute. Ei?

Te simți în siguranță? Dar nici nu trebuie să le spargă, ca să nu fie discuții, în scurt timp ne vor obliga să le predăm la semnarea contractului de muncă, sub motivația că monitorizarea se face doar în intervalul orelor de serviciu. Pe bune? O să-i credeți pe cuvânt? Și dacă au parolele și-mi activează aceste servicii electronice: nu numai că îmi monitorizează discuțiile private, toți avem SMARTPHONE, deci, chiar vor ști – șefii tăi – și pe unde umbli, cu cine te întâlnești, cum îți place cafeaua, cum geme prietena ta... Deci, cum cântă Andra? Cum cântă? Așa, „va fi biiiine!“ Eram speriați de BIG BROTHER, că ne va monitoriza SRI, DGIPI, doi și-un sfert, mai știu eu ce „șase fără zece“, ei uite că ne-a rezolvat CEDO problema, ca să stăm liniștiți, ne monitorizează SFÂNTUL ANGAJATOR. Adică de data asta chiar se crează premisele pentru o monitorizare TOTALĂ! În rest nu-mai de bine!

În căutarea bucuriei

■ În câțiva ani, depresia va deveni cea mai răspândită boală pe glob, după bolile cardiovasculare

Studiile au arătat că nașterile sunt mai ușoare, iar copiii mai liniștiți atunci când, pe perioada sarcinii, mamele ascultă Mozart. Construcția muzicală a geniului de la Salzburg este de natură să stimuleze emoțiile pozitive. Creierul are nevoie de stimuli pozitivi și, până la urmă, muzica pe care îți place să o ascuți te bucură și te așează într-o stare pozitivă.

Lumea de astăzi funcționează într-un ritm extrem de grăbit. Distanțele s-au redus – poți ajunge oriunde pe glob în mai puțin de o zi -, timpul nu se mai măsoară după orologiile din biserici sau după ceasurile cu lanț din buzunarul vestei; suntem mereu în "timp real". Ritmul vieții este foarte alert, atât de alert încât nu toată lumea poate ține pasul. Presiunea

lucruilor de făcut crește zi de zi, iar stresul care apasă pe umerii noștri, dublat de grijile cotidiene din plan personal, devine tot mai greu de suportat. Dacă adăugăm la acestea (dez)organizarea socială din țara noastră, lipsa evidentă a reperelor profunde și a valorilor din viața publică și politică, sărăcia care strânge tot mai acut pentru că se vede "bogăția" celor care au furat, mințit și corupt – avem un tablou suficient de sumbru pentru a vorbi despre un fenomen extrem de grav: depresia.

Specialiștii estimează că în câțiva ani, depresia va fi cea de-a doua boală ca răspândire în întreaga lume după bolile cardiovasculare. Creșterea numărului de suferinzi de depresie în România este și acesta accentuată. Se pune

întrebarea dacă mergem într-o direcție greșită, sau nu alocăm suficient timp pentru noi înșine?

Să îți acorzi timp înseamnă să cauți liniște, ordine interioară și bucurie. Să citești o carte în fotoliul de acasă și să te uiți la televizor doar atât cât să te informezi. Televiziunile împachetează spectaculos și neliniștitor știrile pentru a face rating, filmele sunt construite din cadre adesea prea dinamice și au subiecte de asemenea neliniștitoare. Aș putea spune că neliniștea produce dependență. Și oriunde te întorci, parcă te-ai obișnuit să vezi cenușii lucrurilor, să simți presiune și să trăiești angoase...

Atacul comercial este și acesta acut. Crăciunul ce a trecut – dar toate sărbătorile din anii din urmă – au însemnat pentru viața comercială un continuu atac în sfera publicității. Am fost îndemnați să cumpărăm orice – de la mâncare, la jucării, de la cosmetice, la electrocasnice. Magazinele pline au fost pregătite să înfrunte asaltul clienților cu liste lungi de cumpărături în buzunar. Moș Crăciun a devenit un personaj comercial,

vine cu o sanie încărcată și trasă de reni de parcă ar fi o companie de logistică, distribuție și transport. Parcă toată lumea a uitat că ziua de Crăciun este ziua Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos. Tradițiile au devenit, mai ales în orașe, excrescențe gălăgioase ale unor oameni care pleacă pe străzi cu ursul sau capra ca să facă zgomot și să stoarcă niște mărunțiș... Au urmat petardele din noaptea de revelion.

Să te bați cu depresia înseamnă să stai în rosturi. Să cauți bucuria lucrurilor importante cu adevărat. Să dai calitate vieții. Pentru brașoveni, Tâmpa este cel mai bun medicament. Apoi, într-o ordine aleatorie, străzile vechi ale cetății, curățenia, ordinea, aerul, decența comportamentală mult mai evidentă decât în alte locuri. Iar lista ar putea continua.

Aș adăuga aici nevoia unui moment de meditație la scara valorilor creștine a Sfântului Apostol Petru: fapta bună, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, iubirea frățescă și dragostea. Fiecare decurgând din cealaltă.

Prof. Dr. MSc. Alexandru Vlad Ciurea
Director Științific,
Șef Departament
de Neurochirurgie
Spital Sanador,
București

Să te bați cu depresia înseamnă să stai în rosturi. Să cauți bucuria lucrurilor importante cu adevărat. Să dai calitate vieții. Pentru brașoveni, Tâmpa este cel mai bun medicament. Apoi, într-o ordine aleatorie, străzile vechi ale cetății, curățenia, ordinea, aerul, decența comportamentală mult mai evidentă decât în alte locuri. Iar lista ar putea continua.

Unde te grăbești?

Claudia POPA

Mă întreb dacă am luat-o razna cu toții. Mașinile gonesc prin oraș de parcă vine sfârșitul lumii. Accidentele sunt la ordinea zilei. Oamenii au ajuns să alerge și ei pe trecerea de pietoni, de frică să nu fie călcați. În timpul asta administratorul orașului ne explică cum previne următoarele accidente. Desființând treceri de pietoni. De exemplu pe bulevardul Gării dacă nu ai apucat să traversezi strada la gară, mai poți face asta doar la intersecția cu Vlahuță, căci trecerea din dreptul Sălii Sporturilor a fost desființată. Pe Saturn este o altă trecere desființată la final de an, pe unde oamenii continuă să treacă strada, uitând că nu mai este trecere. Despre aberația de pe Maniu nu mai are rost să comentez, că au făcut-o deja alții (trecerea de pietoni mutată după curbă, odată cu desființarea a două treceri din zonă). Înțeleg că toate aceste modificări au fost făcute pentru fluidizarea traficului. No bine, și oamenii, aștia cui îi lăsăm? Cum se poate să dai aviz de construire unui mega-mall, plus a nu știu câte proiecte imobiliare fără să iei în considerare faptul că legătura zonei cu orașul se face pe două benzi pe sens? Și să nu-mi băgați argumentul cu „zona a suportat mii de angajați în fabricile patriei” că nu există termen de comparație între numărul de mașini folosite atunci și acum.

Asistăm în prezent la o combinație nefericită între o administrație care face modificări

care afectează un număr mare de oameni fără a-i consulta în prealabil și care pare nepăsătoare chiar și după ce oamenii reacționează și/sau total imbecilă (că altfel nu-mi explic lipsa de viziune) cu polarizarea societății în discuții pe efecte și nu pe cauze.

Poate că domnii profesori de la Transilvania ar putea să lase deoparte coordonarea cărților deținute și să lucreze împreună cu studenții la generarea unor soluții tehnice pentru viitorul apropiat. Că în baza primăriei murim cu zile călcați pe trecerea de pieton.

În timpul asta nu ar strica să învățăm cu toții să nu ne mai grăbim. Noi șoferii să călcăm mai cu responsabilitate accelerația, că magazinele, serviciul, casa și amanta tot acolo sunt, nu pleacă. Și să respectăm pietonii, că-s oameni mișto, la fel ca noi. Și noi pietonii să ne asigurăm când trecem strada și să nu mai alergăm pe trecere. Că oamenii trăiesc și plătesc taxe în acest oraș, nu mașinile.

Cobor din autobuz și mă îndrept spre trecerea de pietoni. O văd în fața mea, dornică să treacă strada, dar temătoare, lăsând mașinile să treacă. Se mobilizează doar când apare un grup mai mare de oameni. Pune piciorul pe trecere și traversează încet până pe partea cealaltă.

O doamnă în vârstă din Brașov
la trecerea de pietoni de pe Iorga

Tonul face muzica

Andreea Kovásznai RĂDULESCU

Când copilul crește nu se mulțumește cu o singură remarcă, ci va continua nestingherit. Îți va ignora privirile muștrătoare, disperate pe alocuri, fie pentru că nu le pricepe sensul, fie pentru că nu vrea pur și simplu să tacă.

Cum reacționăm când copilul nostru face remarci nepotrivite în public? Cu cât vârsta copilului e mai mare, mai aproape de adolescență, cu atât ne aflăm într-o situație mai dificilă. Dacă este la o vârstă mică, penibilul situației este mai ușor de depășit, copilul trecând ca drăgălaș în sinceritatea reacțiilor sale. Transformând totul într-o glumă putem să ieșim basma curată.

Când copilul crește nu se mulțumește cu o singură remarcă, ci va continua nestingherit. Îți va ignora privirile muștrătoare, disperate pe alocuri, fie pentru că nu le pricepe sensul, fie pentru că nu vrea pur și simplu să tacă.

Cum îi explici că nu este frumos să vorbească despre anumite subiecte, tu care până acum, l-ai învățat să fie sincer? Este relativ fină granița între defectele de care este vinovată o persoană și cele de care nu este. Iar dacă este vinovată (miros neplăcut, păr murdar, haine șifonate, etc.) este util să-l îndemni să nu se exprime? De ce l-am educa să tolereze nesimțirea celor din jur? Fac o paranteză, pentru că asta îmi amintește de una dintre campaniile de curățenie desfășurate sub egida diferitelor organizații, când eu cu elevii curățam mizeria din straturile de flori, iar de la geamuri locatarii aruncau mucuri

de țigări pe noi. Unul dintre elevii mei a întrebat atunci, pe bună dreptate, de ce trebuie să facă el curat după nespălatul acela. Așadar, de ce ai sfătui un copil să tacă în fața unui astfel de comportament? Până unde ține toleranța?

Pe de o parte, nu poți știrbi personalitatea copilului obligându-l să vorbească numai când și dacă îi dai tu voie, pe de altă parte nu-l poți lăsa să îndruga verzi și uscate. Indiferent de situație, cred că este o greșală să-i faci observație într-un mod dur. A-i vorbi pe un ton aspru în public, a-l inferioriza în fața cunoscuților, mai rău, a striga la el, nu va da rezultate. O conversație acasă, la care să participe eventual ambii părinți, este mai eficientă pe termen lung, decât să-l pui la punct scurt, de dragul audienței.

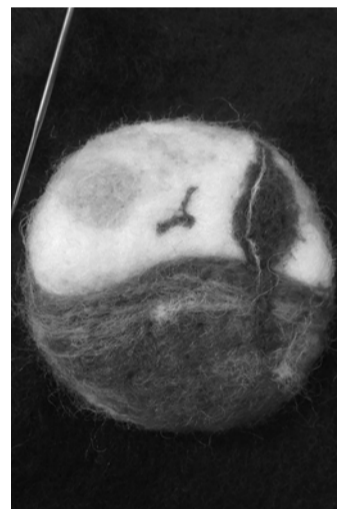
Atâta vreme cât i se cere în mod constant să fie sincer, nu va înțelege de ce trebuie să se abțină din cauza etichetei sociale. Părintele trebuie să-i explice că poate să exprime ce gândește pe un ton civilizat, neutru, fără să strige, fără să atragă atenția în mod deosebit asupra lui. A educa un copil înseamnă și a face față situațiilor dificile în care te pune, dar asta nu îți dă dreptul să strigi la el ca să te ferești pe tine de eventuale neplăceri.

Și, revin la ideea care mă obsedează: copilul face ce vede acasă.

Unul dintre jurnaliștii cunoscuți ai Brașovului este Electra Ghiza. Născută pe 13 martie 1970 – Topolog, județul Tulcea. Urmează Școala Generală la Șimon, Bran apoi Liceul Pedagogic Brașov – promoția 1988. După 8 ani ca învățătoare la Școala Generală nr. 4 Brașov (două promoții de elevi) începe activitatea în presă. La Ziarul Mesager, Transilvania Express, TVS Holding, Bună Ziua Brașov, iar ultimii 20 de ani la PRO TV ca reporter, editor, producător de știri.

Electra Ghiza - între profesie și hobby

Munca de editor de știri TV este cel mai adesea solicitantă și stresantă. E puțin timpul care îi mai rămâne liber jurnalistului. Sunt mulți aceia care, ca să compenseze stresul, își ocupă timpul liber cu activități total diferite de ocupația de bază. Unii se cațără, alții fac teatru sau balet. Electra Ghiza a ales lucrul de mână. A început prin a face decorațiuni de Crăciun iar apoi măștișoare. Are un „ascendent” important în familie. Soțul, Alexandru Ghiza, s-a remarcat în presă ca și caricaturist. Soacra, Luli Ghiza, a fost cândva, membră a Fondului Plastic. Așa se face că nimeni în casă nu s-a mirat când Electra a abandonat vasele în chiuvetă și rufele în coș ca să se apuce de împâslit lână. Treptat, hobby-ul s-a transformat în pasiune iar aprecierile venite din partea celor care i-au admirat creațiile

au încurajat-o. Forțată de cererea tot mai mare din partea clienților, Electra stă tot mai mult la masa de lucru și își extinde cu fiecare zi oferta. Experimentează tehnici noi, inovează. Postează pe pagina de Facebook orice încercare, orice reușită. Fiecare lucrușor este însoțit de o poveste care ajunge direct la inima admiratorului.

Împâslirea (felting-ul) este procedeul prin care lână netoarsă se transformă în păslă (fetru – felt). Cea mai cunoscută și răspândită tehnică este aceea a împâslirii umede (wetfelting), folosind apă fierbinte și săpun. Cu ajutorul acestui procedeu, se pot face din lână papuci, poșete, pălării sau chiar accesorii și piese vestimentare. În satele cu populație preponderent maghiară încă mai sunt femei care fac traiste din păslă realizată manual, cu apă și săpun. Și la Viscris săsoaicele

mai fac încă și astăzi papuci de casă, genți și pălării.

O tehnică mai rară la noi, dar foarte apreciată în străinătate, este împâslirea cu acul (needlefelting). Acest procedeu permite modelarea lânii în forme tridimensionale, practic se poate face sculptură, respectiv pictură cu lână. Acul de împâslit este unul special, cu vârful striat care, prin înțepături succesive, „încurcă” fibrele și le întărește în acest fel.

De ce mi-e drag să lucrez cu lână

Dobrogea e pământul care m-a primit, la venirea pe lume. Mama era fiică de mocan de la Bran, dată de suflet la un unchi, în Dobrogea, tot mocan și el. Așa se face că primele mele povești ce mi-au fost zise

erau cu oi, ciobani, stâne și dulăi. La 6 ani m-am mutat cu mama la Bran, în patria lânii. De mică m-am învelit în lână. Țurcană sau țigăie, toarsă sau netoarsă, fir sau caier, ghem sau scul, dărăcită sau țesută. De toate felurile. Copil fiind, mi-au trecut prin mâini kilometri și kilograme de lână. Mama era cea mai pricepută țesătoare din Șimon. Țesea orice i se cerea. Stofe, preșuri, dimie, perdele sau carpete. Eram singurul ei ajutor când întindea urzeala și alegea ițele. Mă lăsa, în joacă, să mânuiesc și eu suveica și vătala. Am plecat la școală să mă fac învățătoare. Apoi, jurnalist. O vreme, am uitat de lână. Am regăsit-o după ani și ani, la fel de caldă, moale și prietenoasă. Acum îmi petrec tot timpul liber în compania lânii pe care o combin cu mătase, cu in, cu bumbac și borangic. Mi-e dragă pentru că mi se supune și astfel reușesc să

fac lucruri care să bucure ochiul și sufletul. Sunt sigură că între mine și lână mea se se mai afla ceva. E spiritul încă viu al mamei mele – cea mai iscusită țesătoare pe care Branul a avut-o cândva. Am construit brandul Creațiile Electrei cu gândul la ea și o dedic memoriei sale.

Ce urmează

Un atelier de creație unde să poată oricine să deprindă tehnica împâslirii. Asta i se cere frecvent Electrei. Sa primească la ea adulții și copiii, să le dea unelte și materie primă și să le arate și lor cum se face. Este un deziderat și pentru ea. Începutul a fost deja făcut la Muzeul de Etnografie din Brașov unde Electra a expus câteva lucrări. Acolo a ținut un atelier pentru copii care a fost foarte bine primit și apreciat.

Chimir Zen

Hipsterul tradiționalist

Când prima mioriță s-a întâlnit cu primul porc i-a spus: „păi bine mă, frățioare, cum iei tu toată gloria de crăciun, și io, tot nimic, tot nimic...?” Pentru că de ce!? Primo, atunci nu exista paștele, secundo, așa cum se știe din culturile anglo-saxone, la întrebarea ce-a fost mai înainte, ou' sau găina, răspunsul se știe – porcul dacic, sau porcus dacicus dacicus din care, de fapt se trag toți porcii europeni.

Europeni, și în special multinaționalele îți dau porc care nu e porc. Și, te întrebi, băăă, hopa, asta nu e porc original, e un fake. Că stai și te uiți așa, în secțiune la mușchiul ăla roz care e de cel puțin 9 centimetri, și zici, păi bine mă, dar asta e făcut cu apă ca pe youtube.

Pentru că dacii, cei mai cu frica lu Zamolxe în sine dintre traci, au mâncat porcul cu usturoi și mămligă și au făcut din oaie vedeta noastră, așa cum au făcut indienii cu vaca, e clar...?!

Hipster modernist

Te contrazic! După părerea mea, nișat pe același public țintă, la noi totuși s-a făcut simțită prezența unui personaj ciudat pentru cultura geto-dacică – iepurele, care, într-un mod cu totul nefiresc este asociat în creștinism cu ouăle, deși din sărbătoarea pascală lipsesc găinile pe tot întinsul Terrei! Nu există, după știința mea, și io am citit ceva la viața mea, culturi creștine la care, de paște, „Hei, Verginica, la noapte vine găina!” sau „Helmut, ce ti-a adus găina anul ăsta?”

Maestrul Dan Păduche

România este sub asediu. Miorița noastră strămoșească, așa cum spunea și Socratele României, Petre Țuțea, este mulsă de mâna globalizării. Poporul acesta este special și sfânt pentru că s-a prăvălit în destinul propriei sale devenirii. Cum spunea Constantin Noica, filozoful ființei, ai sau n-ai, România nu îți dă la gioale întru ființă, îți dă palincă. Fantastic dom'le acest popor care l-a dat pe un Dan Puric, pe un Ștefan cel

Mare, pe un Brâncuși, dom'le. Așa cum spunea Țuțea în 322 de Vorbe Memorabile dom'le, citându-l pe Hegel care-l cita pe Cantemir, zice, uite dom'le la amărății ăștia de români. Vai, mama lor, fantastic, popor, dom'le! Ce credință, dom'le, ce frumos fac ei de sărbători dom'le, cu capra, cu buhaiul, cu porcu', spunea marele Hegel.

Dacă ridici poporul român de la solul credinței, levitează dom'le, sau cum spunea marele Pasteur, românii sunt ca găinile, dacă le bagi picioarele în apă rece, le crește temperatura morală.

6 | FAPT DIVERS

Marele alb

Karla TITILEANU
decorator

Constat nu tocmai plăcut impresionată, că deși nu trăim într-o lume monocromă, în care natura însăși înseamnă viață, iar viața este culoare, că multe decoruri și amenajări interioare sunt predominante de alb.

Non culoare în esență, este cel mai des folosit în amenajarea spațiilor "curate" (băi, bucătării), acolo unde orice mizerie poate fi văzută ușor și ștersă. Albul reflectă perfect lumina, dând impresia de spațiu mărit și de aceea majoritatea tavanelor sunt albe. Efectul psihologic obținut este acela de prospețime și curățenie. Lumea îl asociază

cu diferite senzații: liniște, curățenie și un spațiu aerisit. Dă claritate mentală, încurajează îndepărtarea obiectelor nedorite, evocă puritatea gândurilor și acțiunilor, atmosferă romantică și ajută la noi începuturi.

Dar ceea ce văd ochii nu este doar un alb, ci o întreagă paletă de culori care produc diverse efecte, în funcție de cum sunt folosite și de gradul de luminozitate naturală a încăperii. Alburile reci au subtonuri albastre, verzi și gri și le simți ca fiind banale, apăsătoare și fără viață. Alburile calde însă, au subtonuri de beige, galben și piersică, ce crează astfel, o imagine fină și romantică, ușor de "ucis" în cazul unor asocieri incorecte cu alte obiecte și a unui iluminat neadecvat.

Vrei o imagine modernă, tăioasă, liberă și cu siluete îndraznețe? Optează pentru alburi luminoase și reci, alege mobilier și alte elemente cu linii simple și suprafețe fine. Finisează cu oglinzi, sticlă și accesorii metalice.

Dorești o atmosferă romantică? Mergi cu tonuri calde de alb gălbui, cremos, texturi aerate, multe detalii (dantele, lână, porțelan neglazurat, marmură). Mobilierul

vintage, vopsit în alb este o variantă potrivită.

În orice caz, secretul unei camere albe stă în două principii importante: textură și alăturare. Textura dă caracter și îmbogățește spațiul, iar alăturarea tuturor obiectelor pe un fundal monocrom alb este linia fină dintre design și kitsch.

<https://www.facebook.com/ChicAmbient>

Sebastian DAN

Mămăligă cu brânză, ou, unt și cârnați afumați

Pentru cei cărora nu le place brânza de burduf, le recomand următoarea rețetă, pe care o știu de când eram copil și pe care o folosea adesea mama, pentru că brânza de burduf nu prea se găsea în magazin sau la piață.

Se rade brânza telemea pe răzătoarea mare, se fierb un ou moale, pentru fiecare porție. Oul se curăță și se amestecă cu brânza. Se pune amestecul într-un bol sau o strachină de lut, peste care se taie câteva felii subțiri de unt, cât să le acopere.

Se prepară o măămăliguță „pripită” sau moale, cum se spune în unele locuri. Imediat ce măămăliga este gata, se acoperă amestecul din strachina de lut (eu o prefer pentru că este foarte bună conducătoare de căldură) ca un capac și se pune circa cinci minute în cuptorul încins, pentru ca untul să se topească și să pătrundă în brânză.

Când se scoate din cuptor, mâncarea se poate servi fie simplă sau cu cârnați afumați prăjiți sau carne de la untură.

Te așteptăm să experimentezi gustul tradițional al mâncării noastre

REINVENTAT

Reinvented
Antique

str. Republicii 50 (pe gang)
Contact: 0730.787.918

Soi neaș de o culoare verzuie cu arome de flori de tei și măr. Gustul amintește de zarzăre coapte și aciditatea ridicată dă senzații de piper și condimente pe fond vegetal

www.cramagirboiu.ro

Strada Alexandru Ioan Cuza nr.24

Telefon: 0268.418956

Urgențe: Tel: 0740.088.714

E-mail: contact@health-vet.ro

Vraciu

Era un bărbat încă tânăr. Purta o pufoaică veche și cizme lungi, pescărești. Și-a făcut loc printre șoferii oprîți la locul accidentului. Ne-a dat ușor la o parte și a îngenunchiat lângă victimă. A cerut lumină. Multă lumină. Unul din noi avea o lanternă nemțească de voiaj, foarte puternică. Ne-a arătat unde să luminăm. Cu mișcări sigure a palpat abdomenul.

Cătălin BĂDULESCU
brasovorasmagic.ro

– Ruptură de colon cu perineu perforat. Până la spital moare. Ajuțați-mă să-l duc peste drum, la motel. Țineți-l cât mai întins.

Nu știu de ce l-am ascultat. Arăta a orice, în afară de medic.

Operația groazei

În acel loc indicatorul semnala curba deosebit de periculoasă. Era, într-adevăr foarte strânsă, în ac de păr. Carosabilul, lunecos. În stânga muntele, în dreapta, Oltul. Șoferul de TIR nu a mai avut când să frâneze. A lovit căruța în plin. Era întuneric și nu avea nici felinar, nici ochi de piscă. Caii au murit pe loc. Omul care-i mâna zăcea pe asfalt, inert. Ploua, potop. Până la cel mai apropiat spital erau 60 de kilometri.

La motel l-am întins pe două mese în restaurant. Bărbatul cu pufoaica a dat un telefon în sat. A cerut cuiva să-i aducă „valiza neagră cu mâner de os.” Peste un sfert de ceas a primit-o. Era o trusă chirurgicală de urgență. Șoferul vinovat a început să se vaite:

– Ce-i faci, omule, nu mă nenoroci! E aici un domn cu un ARO, îl duce repede la spital, poate scapă.

– Nu scapă! Tot la spital o să-l ducem, dar acum trebuie intervenit imediat. Cândva, am făcut operații mai grele. Nu-i mult de atunci.

M-am oferit să-l ajut. Știam, cât de cât, să deosebesc instrumentele. Ne-am spălat pe mâini cu apă fiartă și alcool medicinal. A dezinfectat câmpul cu iod. A pipăit un spațiu

dintre vertebre și mi-a cerut Xilină 2 %. După un timp rahianestezia își face efectul. I-am dat bisturiu, pense, comprese. Operația groazei a durat aproape o oră. A cusut colonul cu fire de catgut, absorbabile. A lăsat un tub de drenaj, să se scurgă puroiul. Pulsul a mai crescut puțin. A plecat la Sibiu, la spital, cu șoferul de ARO.

L-am așteptat să se întoarcă. Personajul mă fascina. De la personalul motelului am aflat nu multe lucruri. Este profesor de biologie la școala din sat. S-a transferat aici de zece ani. Nimeni nu știe de unde a venit. Nu are prieteni, urăște femeile și nu bea niciodată. Uneori îi mai vindecă pe oameni de gripă și dureri de burtă. Le spune ce medicamente să cumpere. Nimic neobișnuit pentru un profesor de biologie. Copiii, aflați la vârsta lecturii lui „Winetou”, l-au poreclit Vraciu. Nu există doctor în sat. Vine un stagiar o dată pe săptămână. S-au contrazis cândva la un diagnostic și Vraciu a avut dreptate. De atunci nu se mai salută.

Când s-a întors era trecut de miezul nopții. A comandat o cafea amară. Amară și tare. Când a ajuns la zaț si-a adus aminte de mine.

– A scăpat. A făcut febră, normal, pentru mediul nesteril în care am operat. La spital l-au deschis și l-au închis imediat. N-au mai avut ce-i face în plus. L-au trecut pe antibiotice. Într-o săptămână îi dau drumul. Am avut de furcă cu explicațiile, dar m-am descurcat. Mi-ați fost de folos, dar de ce n-ați plecat? Acum e târziu, dormiți la mine, adică la baba la care stau.

Spovedania

Odaia este mobilată sărăcăcios. Un pat, un fotoliu, o masă

șchioapă. Pe polita de deasupra patului stau înghesuite o gramadă de cărți. Unele sunt de medicină, dar și Kafka, Camus, Joyce, Rimbaud, Baudelaire. Îl privesc din ce în ce mai mirat. Joc totul pe o carte și-i spun cu ce meserie îmi câștig pâinea. Aduug că nu plec până nu aflu prin ce joc al sorții a ajuns profesor de țară și că aș bea ceva tare.

– N-am nimic de băut. Nu mai beau din noaptea aceea de când... Și chiar sunteți ziarist? Credeam că lucrați prin branșă. Nobila breaslă a lui Hypocrate... Și vreți să scrieți? Dacă se află că am mai operat ajung la închisoare. La Sibiu am avut un noroc chior. Era de gardă un fost coleg de stagiatură.

Tace o vreme. Pare că dă o luptă. Cu el, cu mine, cu potopul de afară. N-are încă 50 de ani. Barba căruntă nu a mai cunoscut demult pieptănul. Nici pieptănătura, oglinda...

– Luați-o ca o spovedanie. Simțeam și eu nevoia să mă destăinui cuiva care să mă înțeleagă. Fără nume, vă rog. La câte am pierdut în viața asta, numai libertatea mi-a mai rămas. Și o cruce de dus. Am terminat medicina la Cluj. Acolo se face carte, nu glumă. La 30 de ani eram deja medic primar de chirurgie generală. La 33 mi-am luat doctoratul. Se pare că am fost un caz unic, m-au dat și la „Scânțea”. Am refuzat multe oferte de la București. În frumosul oraș ardelean îmi făcusem un nume. Pentru „epoca de aur” aveam tot ce-mi puteam dori: bani, casă proprietate personală, două mașini, printre care un ARO cu aprobare specială. Se zicea că sunt un medic bun. Am avut și câțiva pacienți din București care au venit să se opereze la mine. Totul până într-o zi. Ziua când împlineam 40 de ani. Îmi luasem liber. Petrecerea era în toi. Băusem mult și numai târii. Pe la miezul nopții primesc un telefon de la spital. O bolnavă în stare gravă solicită să o opereze eu. Când mi-a spus medicul de gardă cum o cheama, mi s-a făcut negru în fața ochilor. Era prima mea iubire, o fată care din cauza mea s-a călugărit. Eram cruzi, nu aveam decât 17 ani pe atunci. După ce am terminat facultatea am fost, să o caut, să o iau de nevastă. Acum, chiar că aș bea și eu ceva

tare. Noroc că știu unde ține baba țuica.

La prima înghițitură se înecă și tușește scremut. La al doilea pahar își revine. Privește o vreme lichidul gălbui. Mă uită un timp cu gândurile risipite în paharul ciobit. Degetele lungi, subțiri, descântă psalmodic deochiuri de prună bătrână.

Greșeala

Tușesc amintindu-mi prezența. Mă învâluie într-o privire albastră. Albastră de ger.

– Nu știu când am ajuns la spital. Am gonit ca nebunul. Mai bine aș fi intrat într-un stâlp cu Dacia aia tot pe comandă cu bord de C.N. Era în camera de preanestezie. Mi-a zâmbit fericită. „Bine că ai venit. M-am rugat la Dumnezeu să fii tu de gardă. Acum parcă nici nu mă mai doare.” O durea rău. Colica biliară acută cu deplasare de pietre. Anestezistul din noaptea aceea era chiar secretarul de partid pe spital. Mi-a atras atenția tovărășește că miros a băutură. L-am băgat în ma-sa și am început operația. Aveam mîntea mai limpede ca oricând. Doar mâinile mi-au tremurat o dată. O singură dată. A fost de ajuns. I-am perforat ficatul. A murit de mâna mea. Același mână care, pe vremuri, trezise în ea, prin mângâieri, femeia. Tocmai o aleseseră stareță... Mi s-a ridicat dreptul de a profesa medicina. Eram prieten cu primul secretar pe județ, îi salvasem copilul. Ar fi putut să mușamalizeze afacerea. Eu nu am vrut. Nu mai eram în stare să pun mâna pe bisturiu. În noaptea asta a fost prima oară după aproape 30 de ani. La scurt timp am divorțat. Nu mai eram don' doctor, nu mai aduceam bani în casă...

Pedeapsa

Prin fumul gros de țigară, bărbatul din fața mea capătă dimensiuni ciudate. Pare un mucenic al păcatului. Doar degetele îi rămân aceleași descântând de deochi ispitele apuse.

– Când mi-am luat catrafusele de la spital, mi-am pus într-o valiză o trusă de urgență. Mă gândeam s-o folosesc la disecții. Până azi nu am atins-o. N-am găsit broaște. Am ales cătunul ăsta uitat de lume pentru că eram aproape de Transilvania și puteam pescui în Olt. Într-o săptămână am avut postul. Nu s-a înghesuit nimeni. Mi-am lăsat barbă, am rupt vechile legături și nu mi-am mai făcut prieteni. Mi se spune Vraciu. Când am vazut filmul acela polonez, m-am regasit într-un fel. Doar că eu nu aveam amnezie. Îmi petcuisem cu mâna mea destinul. O mână de care altă dată eram așa de mândru... După Revoluție aș fi putut cere reabilitarea. Mi-a fost silă, trebuie să-mi duc singur crucea și să nu încerc să-mi fac Golgota mai suportabilă. Dacă și omul pe care l-am operat astăzi ar fi murit, mă aruncam în Olt. Mă jurasem să nu mai pun mâna pe bisturiu. Se vede lucru că mi-a mai rămas ceva din jurământul lui Hypocrate...

Am dormit rău aproape trei ore. Vraciu nu a pus geană pe geană. Mi-a spus că a telefonat din oră în oră la spital și totul este în regulă. Ne-am despartit fără nume, ca într-un vis al unei nopți ploioase. Într-un cătun uitat din Țara Oltului, un bărbat care a vrut să uite totul și-a amintit că mai știe salva vieți omeștești. Este o amintire riscantă, care ar putea să-l coste libertatea.

O bolnavă în stare gravă solicită să o opereze eu. Când mi-a spus medicul de gardă cum o cheamă, mi s-a făcut negru în fața ochilor. Era prima mea iubire, o fată care din cauza mea s-a călugărit. Eram cruzi, nu aveam decât 17 ani pe atunci. După ce am terminat facultatea am fost, să o caut, să o iau de nevastă. Nu a mai vrut, se logodise cu Hristos. Acum, chiar că aș bea și eu ceva tare. Noroc că știu unde ține baba țuica. ▀

„Îmi voi concentra atenția asupra măsurilor de protecție socială care îi vizează pe copiii care provin din familii defavorizate“

Consider că noi, parlamentarii, trebuie să ne asumăm inclusiv responsabilitatea elaborării unor acte normative care prevăd măsuri mai puțin populare, dar care ar putea contribui activ la corectarea unor fenomene sociale. În ceea ce privește abandonul școlar, am înaintat o propunere legislativă care prevedea o sancțiune aplicabilă părinților care nu își înscriu copiii în învățământul obligatoriu, și anume sistarea ajutorului social.

În luna decembrie am elaborat încă un proiect major în domeniul educației, respectiv proiectul de lege privind organizarea și funcționarea unităților care oferă servicii de educație auxiliară. Practic, legea reglementează programele de tip after-school, care au devenit, în ultimii ani, o tendință din ce în ce mai accentuată în rândul părinților care vor să își trimită copiii, după programul școlar, într-un loc în care să fie supravegheați, ajutați să își facă temele de casă și eventual să beneficieze de servirea mesei. Fie că se numește Programul Școală după școală, after-school, programul prelungit, sau orice altă denumire pe care a căpătat-o în timp, acest gen de servicii suferă de lipsa unor reglementări clare, care să garanteze părinților că își lasă copiii într-un loc sigur și confortabil.

Una dintre cele mai mari realizări ale anului 2015 a fost reprezentată de lupta pe care am dus-o cu mafia din domeniul jocurilor de noroc. Încă din anul 2014, Guvernul, condus pe atunci de dl. Victor-Viorel Ponta, a încercat să modifice legislația din domeniul jocurilor de noroc, pentru a favoriza grupul de firme Novomatic,

prin încadrarea unui tip de aparate pe care respectiva societate le exploatează pe piața românească, într-o categorie pentru care nu s-ar fi plătit taxe. Din fericire, ca urmare a demersului pe care l-am inițiat și care a fost susținut de colegii liberali, nu s-a reușit adoptarea acelei măsuri, care ar fi fost vădit neconstituțională, abuzivă și anti-concurențială, după recomandările emise chiar de către Consiliul Concurenței.

Ca urmare a acestui demers, postul România TV, care aparține numitului Sebastian Ghiță, apropiat al lui Victor-Viorel Ponta, a demarat o amplă campanie de denigrare a mea și a familiei mele, prin prezentarea unor informații calomnioase, menite să demonstreze un

presupus interes pe care l-aș fi avut în domeniul jocurilor de noroc. Ca om politic, am înțeles că acest mod de atac și intimidare, specific unor partide nedemocratice, reprezintă o practică uzuală de care nu trebuie să mă las intimidată. Mai mult decât atât, acele atacuri mediatice m-au determinat și mai mult să continui lupta cu mafia jocurilor de noroc, mai ales că, înainte de a fi demis de tinerii care au protestat în luna noiembrie, Ponta a adus noi modificări legislației din domeniu.

Pentru anul 2016 îmi propun să continui demersurile pentru reformarea sistemului educațional, prin promovarea inițiativelor depuse deja, dar și prin elaborarea unor noi proiecte în acest domeniu, prin care îmi voi îndrepta atenția

inclusiv asupra învățământului universitar. Totodată, îmi voi concentra atenția asupra măsurilor de protecție socială care îi vizează pe

copiii care provin din familii defavorizate, pentru ca aceste măsuri să vină cu adevărat în sprijinul beneficiarilor și să nu se transforme în deja-celebrele pomeni electorale specifice PSD.

Consider că în 2016 trebuie să continuăm să parcurgem drumul pe care l-am început la finalul anului 2015, când zeci de mii de tineri au ieșit pe străzi pentru a cere un viitor mai bun aici, în România. Suntem dator să ne aplecăm asupra cerințelor exprimate de aceștia și să transmitem semnale concrete care să ateste că suntem pregătiți să schimbăm clasa politică, primii pași fiind făcuți chiar de PNL, care a adoptat criteriile de integritate pentru candidații de anul acesta.

Îi asigur pe cetățeni că voi continua să îmi exercit mandatul cu aceeași bună-credință și determinare, ca și până acum, iar fiecare demers al meu a fost și va fi un pas spre binele nostru, al tuturor!

Deputat Maria GRECEA,
Brașov

În luna decembrie am elaborat încă un proiect major în domeniul educației, respectiv proiectul de lege privind organizarea și funcționarea unităților care oferă servicii de educație auxiliară.

Practic, legea reglementează programele de tip after-school, care au devenit, în ultimii ani, o tendință din ce în ce mai accentuată în rândul părinților care vor să își trimită copiii, după programul școlar, într-un loc în care să fie supravegheați, ajutați să își facă temele de casă și eventual să beneficieze de servirea mesei.

Final de epocă: pleacă „feudalii“, vine descentralizarea

Dacă ne uităm la rece și facem analize, observăm că oamenii cei mai mulți nu vor o schimbare radicală, mulți vor să tragă de timp, există o frică generală de schimbare în societatea noastră”, spune într-un interviu fostul strateg al PSD, actualul vicepremier tehnocrat, Vasile Dîncu, referindu-se la descentralizare.

Interviu, realizat de www.paginadepolitica.ro, merită sudiat cu atenție, dar aceste propoziții exprimă un punct de vedere pe care nu îl împărtășesc. Cei mai mulți oameni își doresc o schimbare radicală a felului în care sunt conduși. Din foarte multe puncte de vedere. Însăși poziția ocupată de dl. Dîncu în acest moment în cabinetul Cioloș este urmare a unei puternice dorințe de schimbare care s-a manifestat direct și fără echivoc în stradă.

Descentralizarea va duce la un transfer de putere, nu doar de servicii și resurse, de la București către autoritățile locale. E normal să fie așa, e normal ca brașovenii să decidă cât mai mult în ceea ce îi privește. Mutarea deciziei în comunitate,

aproape de cetățeni, este un demers democratic firesc, pe care Occidentul l-a făcut demult. Noi suntem mai „speciali“ și ne chinăm de zece ani cu acest proces.

De ce? Deoarece clasa politică s-a dovedit constant incapabilă măcar să fie în pas cu vremurile, darămite să o ia înaintea acestora. Incapabili să fie locomotive ale societății, politicienii s-au limitat la un statut de tip „feudal“. Adică, au avut grijă mai întâi de ei înșiși.

Domnul Dîncu se înșală. Nu oamenii se vor opune schimbării, ci politicienii, care nu înțeleg că au pierdut încrederea celor care i-au votat. Nu trebuie să fii analist politic ca să vezi cum partidele aruncă în piață coduri de bună-purtare, dar nimeni nu pleacă din poziția sa. Singurii „sacrificați“ sunt cei care nu mai pot fi salvați de brațul justiției, dar și pe ei îi mai suportăm până la alegeri.

Guvernul tehnocrat vrea să grăbească descentralizarea, și bine face, iar momentul este prielnic! Anul apăsării pedalei de accelerație este și anul alegerilor locale. Descentralizarea nu poate avea loc

fără implicarea directă a aleșilor locali, iar în iunie comunitățile din toată țara vor putea opta pentru o altfel de administrație – modernă, eficientă și onestă. Generația feudală va pleca acasă nu numai pentru că a greșit în exercițiul puterii, ci și pentru că epoca ei s-a încheiat.

Cătălin LEONTE

Dezbateri privind cotele de reprezentare a femeilor în politică

Cotele de gen reprezintă o acțiune afirmativă prin care se stabilește un procent sau un număr pentru compoziția de gen a candidaților în alegeri sau pentru cei aleși. Cotele cel mai adesea îmbracă forma unui procent minim, de exemplu cote de 20 sau 30 % pentru femei sau un procent neutru la gen.

Sistemul de vot pe liste avantajează femeile doar într-o mică măsură, întrucât tendința partidelor este de a desemna candidați cu notorietate într-o competiție reală. Statistic, în țările cu sistem de vot uninominal reprezentarea politică a femeilor este mai scăzută decât în cele cu sistem de vot pe liste. În Franța, la alegerile care se desfășoară prin sistemul de vot uninominal (alegerile legislative), partidele prezintă mai puțini candidați femei decât la alegerile efectuate prin sistemul de vot pe liste (municipale, Senat, europarlamentare). În Marea Britanie, țară cu sistem de vot uninominal majoritar, principalele partide politice au mecanisme interne

de asigurare a unei minime reprezentativități politice a femeilor, cu toate acestea procentul femeilor în Parlamentul britanic este inferior altor parlamente de la nivel european. Partidul Laburist a implementat un mecanism intern denumit all women shortlist (AWS) care asigură o reprezentare politică mai bună față de celelalte partide britanice.

În Parlamentul României 11,7% dintre parlamentari sunt femei iar la nivel global România se situează pe locul 96 din 136 de țări analizate.

Inițierea unei legi care vine în întâmpinarea nevoii societății de reformă, o astfel de susținere ar naște poate o implicare mai activă a femeilor în viața publică și mai ales în viața politică. În calitate pe care o am de CoPreședinte al Organizației Femeilor Liberale Brașov, îmi doresc o implicare mai activă a doamnelor, mai ales pe domeniile în care există o bună reprezentare și o bună competență: învățământ, sănătate, muncă și protecție socială.

Laura Ioana BRATOSIN

Marius
OPREA

Republica Tehnocrată România

Istoriceste vorbind, un guvern de tehnocrați este, în genere, un guvern de criză și marchează un eșec politic al coaliției de la guvernare. Chiar dacă aceasta nu admite, ci își arată acordul față de o soluție de compromis, impusă, practic, de către opinia străzii, în urma a două deficiențe majore, una de fond și una de imagine. Aceea de fond este că se ajunsese la imposibilitatea de a guvernare. Vechiul stil paternalisto-iliescian, impus de Victor Ponta după scenariul părintelui său spiritual și încercind să copieze „stabilitatea” guvernului Văcăroiu (din care nimeni nu își mai amintește nimic, dar la umbra căruia s-au făurit marile averi), nu a mai putut funcționa în aceste vremuri. În primul rând, infrastructura centrală și teritorială a administrației, împănată cam două decenii cu funcționari hârșiți – tot aceia din „grele moșteniri”, dar care știau totuși pe ce ușă se intră și pentru ce –, a ieșit la pensie. Oricum, s-a prăbușit sub povara fătucelor și a junilor, în genere absolvenți ai unor facultăți obscure și de multe ori la cursuri prin corespondență, care le-au luat locul și de la care obții în jumătate de oră abia un amărât de număr de înregistrare. Guvernarea Ponta a avut un debut bun, bazat pe o creștere economică la care au concurat serios producția vândută și încasată de România la export cu banii trimiși acasă de cei plecați acolo la muncă; din nefericire, cel mai important produs de export al României este omul. Clasa muncitoare, care, ca și refugiații sirieni, crede acum în alt paradis. Dar banii au fost cheltuiți de Guvern fără socoteală, iar spre final toate creșterile economice dădeau cu minus.

La această implozie, cauzată de deteriorarea bunei guvernări sub povara unei administrații centrale și locale blocate de incompetență și corupție, s-au adăugat scandalurile care au curs cu duiumul. Alterarea gravă a imaginii Guvernului, sub scandaluri care nu au conținut, începând cu dosarul penal al lui Victor Ponta, devenit țintă zilnică a întregului armament de pe „crucișătorul Bănescu” (care, la rîndul său, plutește singuratic în apele propriului viitor nesigur), pînă la nesimțirea împinsă la limită a generalului prim-vicepremier Oprea, care ar fi trebuit să fie un model pentru cadrele militare și s-a dovedit, practic, un criminal care a părăsit locul faptei, toate acestea au ruinat credibilitatea Palatului Victoria. Apoi, într-un tragic și apoteotic final, România lui Ponta a ars, odată cu tinerii de la Colectiv.

Ce cuvînt apare cel mai des în istoria recentă a României?

Îmi amintesc că, exact cu șapte ani în urmă, după ce alegerile fuseseră cîștigate de Partidul Democrat, pe 30 noiembrie, inclusiv sub sloganul „Theodor Stolojan – sută la sută premier”, boala l-a apucat pe acesta din nou, așa că promisul guvern de buni tehnicieni, specialiști din elita democrației, a durat doar șase zile, de la desemnarea acestuia drept premier de către Bănescu. A decis, spunea Stolojan pe 15 decembrie 2008, cînd a demisionat din funcția de prim-ministru desemnat, să lase locul celor mai tineri – în realitate, a cedat din nou în fața lui Bănescu, care, de astă dată, fără să mai plîngă, l-a lăsat în plata domnului și l-a preferat pe docilul Emil Boc. De fapt, Guvernul a fost condus, prin Elena Udrea, direct de către președinte; așa am ajuns o țară în care s-au putut construi terenuri de fotbal în pantă și autostrăzi de miliarde de euro care astăzi se surpă, cheltuieli pentru care salariile bugetarilor s-au redus cu 25%, iar pensiile și ajutorul de șomaj, cu 15%. Doar comisioanele afacerilor cu Statul au crescut.

România devenise, pe față, un tărîm al corupției. La vîrf, ca întodeauna. Corupția. Un cuvînt fără de care istoria românilor nu ar putea fi scrisă. În cenușiul nostru Ev Mediu, eroismul a fost individual; în rest, domniile, oștirile se cumpărau, la fel ca rangurile, satele și isprăvnicile, cu pungi de galbeni; doar că galbenii au devenit acum moneda unică europeană, folosită în același scop. Precum dregătorii de odinioară, în mitologicul nostru capitalism feudal, parlamentul român se agită ca un șarpe într-un sac în Casa Poporului, între votarea bugetului, a propriilor pensii speciale, a sumei forfetare și a sporului de penibilitate, în creștere vertiginosă.

Cine a făcut și face politică?

În România nu trăim senzația unei schimbări reale, pentru că ea se produce prea lent și este presărată cu scandaluri de corupție. Dar se produce totuși – de aici și inconsistența solicitărilor recentelor manifestații din Piața Universității, care au dus la căderea guvernului Ponta, ajuns el însuși într-o implozie evidentă și descrisă mai sus: să schimbi ce, cu ce? „Să schimbăm clasa politică” era sloganul aflat pe buzele lor, „Jos cu politicienii!” – solicitări publice care au ajuns posibile, în

opinia mea, tocmai din vina societății civile. Într-o vreme în care era bine organizată și consolidată în vederea unui țel comun, a contribuit la impunerea votului uninominal, care s-a și produs prin lege în 2012; lege acum considerată chiar și de către fostul președinte Bănescu drept cea mai mare greșală a sa. Firește, vocile care clamau atunci votul uninominal acum tac.

Protestul prin care se cerea în Piața Universității, la începutul acestei ierni insorite, „Jos clasa politică!” mi se pare, deși nerealist, justificat istoric. Un pic de istorie recentă nu strică. Îmi aduc aminte că prin ianuarie 1990, după ce morții Revoluției se răciseră bine, țara s-a umplut dintr-odată de politicieni – practic, nu exista român care să nu-și proclame răspicat vocația sa pentru democrație și pluralism politic. Chiar și Ion Iliescu a fost de acord cu „pluralismul”, cerînd însă ca el să funcționeze „în cadrul Frontului Salvării Naționale”, pe care îl visa ca un fel de Front al Democrației și Unității Socialiste de pe vremuri, în frunte cu el. Noroc că nu s-a ajuns chiar la așa ceva. După ce FSN s-a autodeclarat partid, în urma primei mari manifestații a opoziției partidelor istorice și a unui mare număr de apolitici, care apoi aveau fie să întărească rîndurile acestora, fie să semneze, prin protestul lor din 28 ianuarie 1990, actul de naștere al societății civile, visul lui Iliescu s-a destrămat. Dintr-odată, în acele zile, un anumit segment al populației descoperă o nouă savoare a activismului politic. Cei mai bine și mai de timpuriu situați la rădăcina partidelor „istorice” au fost oameni pentru care politica nu mai avea secrete, fiind o veche vocație, dar idealurile lor politice, țărăniste, liberale sau social-democrate, fuseseră plătite în anii comunismului cu prețul propriei libertăți. Mulți intelectuali, în special, li s-au alăturat, ca oameni pe care osificarea sistemului comunist îi împiedicase să se manifeste pînă atunci; dar li s-au alăturat încă și mai mulți oportuniști, cărora regimul le limitase activismul la eșaloane inferioare din partid, de genul celui prin care zburda micul activist cultural pe tărîmul „Cîntării României”, precum și persoane de-a dreptul infiltrate în partidele istorice, provenind din serviciile secrete, născute și acestea pe ruinele Securității.

Combinînd umilînța față de șefi cu intransigența și duritatea față de subalterni și rivali, tactică verificată și dovedită imbatabilă pentru cucerirea unui

loc în „aparat” și înainte de 1989, politicienii ieșiți ca șobolanii de printre ruinele sistemului comunist au împinziți partide și instituții ale democrației în formare. Perseverența lor a dus, treptat, la înlăturarea sau menținerea în poziții obscure a celor cîțiva oameni pentru care doctrinele politice au fost deplin asumate, și nu transformate în ștaifuri. După ce au reușit să facă praf comunismul, care își găsea, pe malurile Dimboviței, un sfîrșit lipsit de eroism deja pe la începutul anilor '80, recidau peste noapte în apostoli ai democrației, acești politicieni români de carieră duc acum de rîpă un sistem pe care nu-l înțeleg, ci doar îl folosesc în interes personal. Parlamentarii români care au rămas pînă astăzi doar în/cu apartamentele din care ieșeau cîndva, prin '90, ca să se înscrie într-un partid sau altul pot fi numărați pe degete. Doctrina care unifică majoritatea politicienilor din băncile Parlamentului este chiverniseala: după cum vedem și în aceste zile, se votează la unison, atunci cînd este vorba despre sporuri și avantaje salariale pentru demnitari. De-acum pensia specială a parlamentarului, sumele forfetare, banii pentru chirie, mașinile, dotările „birourilor” din teritoriu sînt adăugate, de altfel, unui salariu de invidiat, și toate justifică forțele și mai ales banii aruncați în bătaia electorală, cîștigată prin votul uninominal în genere de cei care, în partid, au cea mai mare influență pentru că au cei mai mulți bani.

Această categorie de oameni a reușit treptat, prin perseverență, să cîștige locuri bine consolidate în ierarhia partidelor politice din România și, folosind această apartenență politică, să profite din plin de avantaje la care în anii comunismului n-ar fi putut visa, oricît au lins în stînga și au turnat în dreapta. Prin votul uninominal, ei nu pot fi dezlipiți decît cu greu de fotoliul parlamentar pe care îl ocupă, zburdînd dintr-un partid într-altul, chiar și atunci cînd escrocheriile de miliarde comise fac obiectul unor dosare penale. E un soi de solidaritate transpartinică uninominală în acest sens, în care breșele se mai produc, e drept, citeodată, la presiunea opiniei publice și a solidității dovezilor aduse de procurori.

Aleea înfundată

Evident că avem nevoie de o reformă politică radicală și necesară în România, începînd cu modificarea Constituției și renunțarea la

votul uninominal. Președintele Klaus Iohannis, cu toată bunăvoința sa, nu arată pînă acum că ar avea anvergura și voința de a o face. Personal, nu cred că tehnocrația salvează România, dar politicienii nu au lăsat loc pentru o altă soluție. În fond, tehnocrații prezintă explicit interese corporatistopolitice, întotdeauna vizibile în rezultatele guvernării lor. Experiența cu Theodor Stolojan, cu tot trecutul lui techno-politic, este de-acum una istorică. Deciziile unui guvern tehnocrat nu sînt apolitice, astfel că o criză politică perpetuă afectează în mod direct orice guvern, chiar condus de un om providențial – care, din păcate, nu aduce încă cu Dacian Cioloș, deși în el ne punem toți speranța, atîta cîtă ne-a mai rămas.

Altfel, actuala criză politică pe care o resimțim tînde să devină explozivă. Ea este generată de incapacitatea politicienilor români de a se reforma întii pe ei, de a începe să gîndească serios la imensa distanță care desparte discursul lor frumos de o realitate scăpată de sub control. Parlamentul este un garant al sistemului democratic, dar, din păcate, calitatea multora dintre cei care îi populează coridoarele este, în fond, din cauza votului uninominal care i-a propulsat acolo, una îndoielnică și are darul să compromită instituția. Există, cum am arătat, o înclinație spre chiverniseală care nu ține cont de apartenența politică. Dintre toate sporurile legal posibile pe care un bugetar le poate avea, parlamentarilor le lipsește doar unul, ce li s-ar cuveni multora: sporul de penibilitate a muncii, de 10%, acordat de regulă guoierilor și vidanilor.

Piața a avut dreptate. Ne aflăm, parcă, la capătul unei alei înfundate. Societatea civilă s-a atomizat: dacă pe vremea Răposatului „făceam” politică sau literatură reușiți aproape subversiv prin bucătăria de la bloc, acum o facem singuri, pe Facebook. Asistăm singuratici, în fața Internetului, la soluția creștin-democrației, a liberalismului și chiar a social-democrației în amorfa, coruptă și mult-hulita clasă politică. S-a ajuns la această tristă realitate și cu neașteptatul sprijin al societății civile, prin susținerea votului uninominal. Putem spune că actualul Parlament este și creația sa. Astfel, într-un mod paradoxal, am împlinit visul lui Ion Iliescu și trăim în coșmarul democrației. În Republica Tehnocrată România.

„Sunt pregătit să fac un pas ferm mai departe și să conduc echipa de specialiști ai FDGR în calitate de candidat la Primăria Brașov”

Luni, 12 ianuarie, s-a desfășurat recepția de anul nou a Forumului German Brașov, în cadrul căreia organizația politică locală a realizat o retrospectivă a principalelor sale proiecte din anul 2015. La eveniment au participat, ca invitați de onoare, Reinhold Guib, Episcopul Bisericii Evanghelice Germane din România, Excelența Sa Hans-Werner Lauk, Amasadorul Republicii Federale Germania la București și Președintele Forumului Democrat al Germanilor din România, Dr. Jürgen Porr.

În cadrul acestui eveniment, Cristian Macedonschi, Consilier Local din partea FDGR și Candidat pentru Primăria Brașov, a subliniat cele mai importante inițiative pentru orașul de la poalele Tâmpiei, printre care se numără și oprirea construcției centurii rutiere „După Ziduri”, care ar fi distrus

atât vestigiile istorice brașovene, cât și zona naturală de recreere din centrul orașului. În plus, proiectul Școlii Profesionale Kronstadt, lăudat și de Excelența Sa Hans-Werner Lauk, reprezintă un succes important pentru FDGR, urmînd ca programa școlară să fie extinsă în perioada următoare, acoperind nevoi de calificare variate și adaptate la cererea de pe piața muncii.

Cu această ocazie, Cristian Macedonschi și-a reiterat candidatura la Primăria Brașov din acest an, bucurându-se de susținerea FDGR și propunându-și ca ținte principale lupta împotriva corupției la nivel local și transformarea Brașovului într-un model de administrare transparentă, corectă și în interesul cetățeanului.

Cristian MACEDONSKI
Consilier Local din partea
FDGR

Un om îndrăgostit de Șcheii Brașovului

Mă numesc Berar Sorin și am venit în călătoria prin această lume frumoasă într-o ultimă zi a lunii septembrie, lună care este plină de romantism, melancolie și abundență! M-am născut la Cluj, am copilărit aici și tot aici trăiesc și acum.

Ce pot să vă spun este că am fost un gurmand încă din fragedă pruncie și ca să nu credeți că sunt numai vorbe vă spun că pe la 4 ani mă plimbam prin curte cu o bucată de cârnaț afumat, preparat acasă, cam de 50 cm și îl savuram în tihnă fără alte ingrediente, ci așa în pielea lui, cu o poftă și o plăcere fantastică! La 10 ani, în ajun de Paște am venit de la școală, atunci se făcea și sâmbătă școală, iar acasă am fost așteptat cu o delicioasă ciorbă de miel cu tarhon și niște sarmale ispititoare, care nu erau mini ca și în ziua de azi, din care am mâncat patru bucăți, deci o porție sănătoasă! Dar oare pentru un mic gurmand ce ziceți, era destul? Ei, vă spun eu că nu!

Cel mai la îndemână companion, vecina

Cum eram singur acasă și nu sunt deloc o fire egoistă și nici nu îmi place să mănânc singur sau pe furis, aveam nevoie și de un companion. Cel mai la îndemână companion cine putea să fie decât vecina mea de vizavi, așa că am sunat și am invitat-o să degustăm împreună o rumenă și ispititoare friptură, o jumate de miel, nu prea mic, căci nu se uita lumea ca și acum așa de tare la banii pentru mâncarea de sărbători. Greul abia acum începe, de ce, pentru că vecina mea a dat curs invitației, dar nu era un fan al cârniței de miel, așa că dragii mei să mă vedeți pe mine cum m-am luptat cu cea friptura și cam în o oră și jumătate sau poate două am reușit să o dovedesc, tot fără pâine bineînțele, dar cu o companie plăcută. Ei, nu am putut să am răbdarea necesară să mai savurez și cârnița dulce de pe coastele mielului, când eu aveam la tavă cele două pulpe și cotletul! Acum eram împlinit gastronomic. Apropo, când tatăl meu a văzut tava cu tentativa de friptură a sunat la mama și a întrebat: „Am

avut musafiri?“, răspunsul fiind negativ m-a întrebat pe mine dacă eu sunt făptuitorul, iar la răspunsul meu afirmativ, m-a întrebat: „Nu îți este rău? Să-ți fie de bine!“ Și așa duminică dimineată în ziua de Paște, mama a avut de pus la prăjit a doua jumătate de miel! Și uite așa m-am procopsit de la 10 până pe la 18 ani de la verișorii mei cu subțila poreclă „juma’ de miel“!

Nu sunt egoist și nu știu să mă bucur singur

Dar să știți voi dragi cititori că nu doar să mănâc mi-a plăcut în copilărie, ci am avut atracție și pot să spun că și înclinație să și gătesc!

Primul pas în arta minunată a bucătăriei s-a petrecut în primăvara clasei a doua, când aveam cursuri de la ora 12 și deja buchisind tainele cititului am prins o cărticică

de dulciuri, ceva mai mare decât un telefon mobil și am început să o răsfoiesc și mi-a rămas privirea la o prăjitură „ziua și noaptea“. Cum nu era timp de pierdut că trebuia să merg și la școală m-am apucat de treabă și în mai puțin de 2 ore era gata și prima mea prăjitură! Acum ca să văd și o notă, ce m-am gândit, să o tai și să duc și la școală, căci mă repet, nu sunt egoist și nu știu să mă bucur singur, așa că am împachetat în hârtie de cadou și am pus în ghiozdan și du-te copile!

Ca și un copil cu bun simț, prima persoană pe care am servit-o bineînțeles a fost învățătoarea și apoi pe colegi. Nu uit, eram afară în pauză și era soare frumos și m-a întrebat învățătoarea cu ce ocazie, este vreun eveniment? Eu foarte sincer și dezinvolt am spus că nu este nimic doar ca am făcut o prăjitură și am vrut să servesc și colegii. Firesc a zâmbit și în mintea ei s-o fi

gândit ce idee are și copilul acesta să spună că a făcut el prăjitura! Dar surpriza a fost și mai mare când după o perioadă s-a întâlnit cu mama mea și i-a mulțumit pentru prăjitură și nu mică i-a fost mirarea când a auzit că „Sorin a făcut prăjitura nu eu!“

„Tu ce îți alegi să faci azi, supă sau felul doi?“

A urmat apoi o perioadă când eram din ce în ce mai atras de bucătărie și ajutam mamei de multe ori când pregătea vreo reuniune cu prietenii sau rudele și așa pe nesimțite am ajuns să fiu o „mâna a doua“ în bucatărie.

Erau momente, când am mai crescut, pe la 13-14 ani, când eram cu tatăl meu și mă întreba: „Tu ce îți alegi să faci azi, supă sau felul doi?“ Pasiunea pentru bucătărie a început să ia amploare și un gând îmi tot trecea, să aduc acest hobby la un alt nivel.

În perioada adolescenței am lăsat un pic la relanti pasiunea gastronomică, făceam sport, școală și eram și prieten cu Cupidon ca orice adolescent, așa că nu mi-am mai dedicat prea mult timp bucătăriei.

Am absolvit liceul, unul de profil tehnic, a venit apoi armata, apoi Institutul Politehnic Cluj și așa pasiunea mea pentru bucătărie era tot în expectativă.

Dupa anul 1990 am decis să las ingineria în favoarea sistemului privat și uite așa am reușit în octombrie 1991 să deschid o pizzerie. Am început deci iar să accelerez pasiunea pentru bucătărie și prin anul 2000 o conjunctură favorabilă și un impuls al unui bun prieten - Sergiu Suciu, director tehnic al Antenei 1 Cluj în vremea aceea, s-a materializat într-o fructuoasă colaborare pentru o perioadă de doi ani și jumătate.

Rețete live la televizor

Așa că în fiecare marți în cadrul matinalului Antenei 1 eu prezentam câte o rețetă care se și prepara live. A fost un real succes pentru mine și o deschidere și o încredere pe care am căpătat-o, lucru pentru care mulțumesc și azi prietenului meu.

Am colindat din anii 90 lumea și peste tot unde mergeam eram interesat să învăț și să văd cât mai multe lucruri legate de bucatărie. Franța a fost țara care m-a fascinat în acest sens cel mai mult, loc unde am și locuit vreo trei luni și am avut

ocazia să văd și localuri de trei și patru stele și să intru și în prima bucătărie de înalt nivel

Apoi în Olanda am cunoscut pe cineva care era la facultatea Ospitalității în Horeca și de la care am învățat foarte multe lucruri.

În 2010 m-am reîntâlnit cu o bună prietenă, Iulia Drăguț și împreună cu Radu Zărnescu la o cafea mi-a povestit de proiectul ACEEA și de Campionatul Internațional de Gătit în aer liber și m-a invitat să mă alătur echipei lor. Urma să mă gandesc și m-am tot gândit și nici azi nu îmi explic de ce a trebuit să mă gandesc atât de mult?!?!?!?

Zestrea de a fi cunoscut oamenii minunați!

În decembrie 2012 m-am decis și am participat la Arad la FESTIVALUL TRADIȚIILOR ȘI SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ, ocazie cu care am avut un succes nesperat împreună cu doi prieteni, Iulian și Mihai și aceea a fost intrarea mea în marea familie ACEEA!

Au urmat trei ani de muncă, studiu, concursuri naționale și internaționale, lacrimi ale eșecului dar și lacrimi ale bucuriei împlinite alături de oameni și colegi minunați.

În acest an în septembrie am hotărât să îmi fac retragerea din competiții și să las loc celor mai tineri și să mă ocup de pregătirea lor și a tuturor celor care doresc să considere bucătăria ca pe o artă și să o trateze ca atare.

Mă retrag cu sufletul împlinit și cu satisfacția de a fi obținut în acești ani o zestre de 35 de medalii (aur, argint și bronz) și 7 cupe dar mai ales zestrea de a fi cunoscut oameni minunați!

Acesta este o scurtă poveste a pasiunii mele pentru bucătărie și gastronomie, profesia mea fiind de inginer constructor, lucru care nu m-a împiedicat să mă pregătesc ca autodidact și să susțin probele examenului pentru calificarea de Bucătar cu 20 de competențe în bucătărie. Mi-am dorit să tratez acest mare hobby cu seriozitate și să îl aduc la un nivel cât mai înalt!

Satisfacția mea cea mai mare este atunci când văd starea de bine și de plăcere pe fața celui care savurează produsele preparate de mine, întotdeauna cu pasiune, suflet și respect.

Tratează bucătăria ca pe o artă și bucură cu produsele tale ochiul, buzele și sufletul omului!

Vă mulțumesc și cu respect mă înclin în fața voastră dragi cititori!

„Când l-am întâlnit prima dată pe Sorin Berar, la Brașov, la Cupa Presei la Gătit mi s-a părut a fi un om dificil. Chițibușar și mereu căutător de defecte. Însotit de un alt Chef – Marian Moscaliuc, scormoneau cu privirea și parcă și polonicele fugeau din calea lor. Apoi am descoperit sufletul de aur, măiestria de Chef și bucuria de a transmite din experiența lor. Un om îndrăgostit de Brașov, în special de Șcheii Brașovului“.

Alexandru PETRESCU

Cu ce se ocupă un adolescent?

Diana ALEXE
brasovorasmagic.ro

Destul de greu de precizat, când vine vorba de „cu ce se ocupă un adolescent”, activitatea care îi predomină timpul unui individ. Când te lovește adolescența, valorile copilăriei își pierd substanța, făcând loc unor noi idei și concepte, astfel încât activitatea unui adolescent se rezumă în mare parte la umplerea golurilor lăsate de schimbare.

O parte din aceste goluri sunt umplute de către ceea ce se învață la școală, însă mult prea puține pentru ca instituția destinată educației să fie considerată semnificativă de către elevi. Atenția acestora se îndreaptă îndeosebi spre activitățile extracuriculare. Bineînțeles nu toate aceste activități sunt oficiale extracuriculare în fața societății, ci mai degrabă notate ca „pierdere de vreme” de aceasta.

Identitate și scop, cele mai importante cuvinte cheie în perioada de cunoaștere a sine-lui. Scopul de obicei reprezintă distracția, astfel atingerea apogeului sentimentului de fericire, iar scopul dă naștere

preocupărilor, care modelează identitatea. Destul însă cu teoria, pentru că ea tinde să ia forma unei secete, care prăpădește omul; trecem la exemple.

Ea este o fată timidă, care își croiește caracterul citind neincetat, fiind conștiincioasă, pentru că vrea să evite eventualele conflicte cu autoritățile (părinții, profesorii), și atentă la cei din jur, pentru a-și putea baza selectivitatea cu care alege indivizii care o înconjoară pe argumente solide, atunci când va fi nevoie să interacționeze și cu alte specimene umane. Ea studiază și

muzica, pentru că o transpune într-o stare de euforie, găsindu-se întotdeauna o piesă care se mulează după starea ei de spirit.

Pe el îl preocupă sportul. Ea nu și poate lua gândul de la mulțimea de tipi care o înconjoară și „îi fac curte”. Ea își omoară timpul cu filme și seriale. El nu mai coboară din munți și studiază chimia. Ea creează haine din materiale ecologice. El nu mai lasă chitara din mână, pe când cel mai bun prieten al lui e campion național la LOL. Ea jonglează sprijinită de un hamac și e la înălțime când sare și se bănuie

pe ritmul haotic al concertelor de la festivaluri. El doarme.

Ea ia parte la cât mai multe activități: voluntariate, excursii, ieșiri, expoziții, concerte, festivaluri etc. Își arde timpul cu cât mai mulți oameni prin cât mai multe locuri. Din două în două luni se stresează, pentru că iar nu are articolele la timp, iar revista pe care o conduce nu iese decât după deadline. Când e însorit afară se delectează prin parcuri la slackline, visând să ajungă anul viitor pe un highline. Prietena ei o fotografiază.

El repară PC-uri și colecționează piese de mașini. El cântă la xylofon și se întreabă ce-i cu universul în care cică ne aflăm. Ea meditează un copil la germană. Ea dansează și bea cafea. El se distrează

moderând diferite evenimente. Ea organizează evenimentele. El umple zidurile cu gânduri despre ea. Ea se întreabă dacă a luat decizia corectă. El are grijă de plante. Ea fumează un cui și râde când îl vede. El are un canal pe youtube și vrea să devină actor. El trimite poze random la oameni random. Ea descoperă artiști și îi admiră. Ea se uită în oglindă și vrea să slăbească. Ei se întâlnesc și beau vodcă cu suc. El o sărută pe frunte și ea zâmbește. Ei își scriu mesaje. Ea are o criză de răs, pentru că cei de pe grup au făcut o glumă. Ea își dă ochii peste cap. El dă cu pumnul în perete, pentru că e amețit și ea nu-l iubește.

Deci, cu ce se ocupă un adolescent?

El repară PC-uri și colecționează piese de mașini.

El cântă la xylofon și se întreabă ce-i cu universul

în care cică ne aflăm. Ea meditează un copil la

germană. Ea dansează și bea cafea. El se distrează

moderând diferite evenimente. Ea organizează

evenimentele. El umple zidurile cu gânduri despre

ea. Ea se întreabă dacă a luat decizia corectă.

Povestiri din suflet

În loc de preambul:

Una dintre cele mai mari erezii posibile în lumea media este cea de a publica un material fără a avea acordul, acceptul autorului. Ei bine, eu astăzi mă fac, cu bună știință, cu intenție chiar (pentru a nu exista nici un dubiu) vinovat de o atare erezie. Dar am să mă și explic: fac acest lucru pentru că mi se pare o nedreptate imensă ca un cuvânt izvorât din puritate sufletească, un cuvânt curat și binecuvântat să rămână ascuns celor care încă mai cred în cuvântul scris.

Culmea este că pe autoarea a ceea ce eu mi-am permis a intitula, ca rubrică, „Povestiri din suflet” o și cunoașteam. Și nu de puțină vreme. Dar nici măcar nu am putut bănui asemenea gingășie a cuvântului. Asemenea profunzime. Și asemenea sinceritate. Mi-au căzut sub ochi povestirile Melaniei întâmplător. Adică nu întâmplător. O bună și dragă prietenă mi le-a pus sub nas, la o cafea, într-o dimineață ploioasă de ianuarie. Le-am citit. Întii cu curiozitate, apoi cu emoție. Când am terminat, cafeaua mi se răcise de mult în ceașcă. Dar mi-am ridicat privirea din texte și am simțit că, citindu-le, am devenit un pic mai bun.

Și atunci am decis să devin eretic. Un eretic al regulilor din media. Dar și de mă veți arde pe rug, nu voi regreta că trimit luminii tiparului aceste texte. Pentru că Melania nu are numai talent. Are și har. Și, mai ales, mult suflet.

Cornelius POPA

O poveste din mine

O văd la jumătatea scărilor rulante, oprite, și nu înțeleg ce se întâmplă. Se sprijinea de balustradă, iar un băiat o sprijinea la rându-i. Mică, trecută de ani și atât de blândă în privire. Nu îmi dau seama de ce n-am putut să mă mișc. Nu îmi dau seama nici măcar ce am zis sau făcut. Tot ce știu e că în clipa în care am privit-o de aproape am simțit că îmi pierd mințile. Avea mâna julită, ochii în lacrimi și privirea unui

copil atââââ de speriat. Ca într-un malaxor mi-am simțit brusc sufletul. Am simțit o durere pe care oricât mi-aș dori să o exprim în cuvinte, nu am cum. Cum să explici cum o mână de om răscolește prin tine, și-ți aduce în față bunica plecată mult prea devreme... și pe care, copil fiind, n-ai apucat și știut să o alini. Și o vezi, acum, apărându-ți în față, atât de neajutorată, rănită de niște scări. Și simți că îți vine să urlai la cer, „DE CE?”

Am luat-o de umeri... am ieșit din magazin și ne-am așezat pe o bancă, să-i mai odihnesc un pic sufletul. Și-a început să îmi plângă. Să îmi plângă și să îmi spună vorbe pe care dintr-un egoism (ne)justificat nu le pot împărtăși cu voi. Sau poate, doar din decență... tac. Cine știe?! Știu doar că având în brațe, o mână de om, stând și plângând pe o bancă împreună... am înțeles că cineva, acolo sus, mi-a trimis în brațe, mamaia după care tânjesc atât de tare, de o vreme. Gândind la ea, la mamaia mea, tot ce îmi doream era să o pot ține în brațe... și să îmi plângă. Pentru că, acum, „om mare” fiind... am înțeles că s-a

dus... nealınată. Și iată că, într-un fel sau altul... minunile se întâmplă. Și îmbrățișarea acestei bunici știu sigur că a ajuns și la mamaia mea. Mamaia Elena, a cărei zi sfântă... este astăzi.

Doamna Fevronia e bine. Am dus-o acasă, acolo unde... am făcut schimb de numere de telefon. „Să mai vii pe la mama, să vezi ce face. Iar de mă vezi pe stradă, să vii la mine. Că eu nu te văd mamă, doar cu un singur ochi”. La plecare mi-a dat un sfert de cozonac - „Să împarți, mamă, cu colegii la serviciu” -, și un ou de la Paște, să îl păstrez, pentru că e pictat cu miinile ei. Iar apă... apă rece mi-a dat într-un pahar cu picior, scos din vitrina din sufragerie, „Lasă-mă, mamă să îl scot de acolo, că meriți ce-i mai bun...”

Și-am scris „o poveste din mine”, doar pentru a vă convinge... că poveștile din voi, pot fi trăite, uneori doar privind „mai de aproape” ...în jur. Sunt oameni, care trec pe lângă alți oameni... fără să vadă sau simtă legăturile dintre ei. Și zău, de nu-i păcat...

Melania MARIA

Agencia de Publicitate

sebeni fiul

Agentia Sebeni&Fiul

Telefon: 0720.606.055

www.agentiasebeni.ro

office@agentiasebeni.ro

Noi îți colorăm imaginea

AES ALDEMAR AES

Service auto specializat în reparații

Electromotoare

Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7

Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA

BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL

Director: Alexandru PETRESCU

tel: 0787.89.86.36

gazetabrasovului@gmail.com

Publicitate: Brandcell 360 SRL

www.brandcell.ro

brandcell360@gmail.com

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov

tipogramm@yahoo.com

Tel/fax: 0268.42.77.60

FOTBAL

FC Brașov, start lansat pentru pregătirea viitorului sezon: cu mic, cu mare, spre promovare?

■ După o vacanță agitată, FC Brașov și-a reluat pregătirile, în vederea viitorului sezon, care va începe în luna februarie

Cu mic, cu mare (juniori și seniori), echipa „stegariilor” s-a adunat la stadionul Tineretului, la chemarea noului antrenor desemnat, Mihai Stere. Acesta este ajutat de jucătorul Mugurel Buga, care va fi „secund”, în timp ce Andrei Șanta va antrena portarii, iar Luci Nicolau va fi preparator fizic. Cu această echipă tehnică, conducerea tehnică vizează revenirea în primul eșalon, obiectiv fixat încă din debutul campionatului. A surprins înlocuirea unui antrenor la care s-a apelat ori de câte ori a fost nevoie, Adi Szabo, cu un altul, fără licență, dar călit ca fotbalist în luptele grele de pe teren, chiar și la FC Brașov, Mihai Stere. Acesta a fost antrenor secund și la debutul ediției, când „principal” era Cosmin Bodea și la finalul sezonului de toamnă, când l-a ajutat pe Szabo.

sunt cele trei atribute, pe care le doresc la această echipă. Vom parcurge câteva etape importante în sezonul de primăvară. Prima este aceea de acumula cât mai multe puncte și de a prinde play-off-ul și apoi vom mai vedea. Vor fi mutații în echipă, însă trebuie să spun că va conta, în primul rând, caracterul jucătorului. Prefer un caracter puternic, decât o valoare individuală ridicată. Cine alergă mai mult, din min. 1, până la finalul meciului, va avea câștig de cauză”.

Exigență maximă, fără compromisuri

Noul antrenor, Mihai Stere, și-a prezentat obiectivele, arătându-se încă din start, extrem de ambițios și exigent: „Mă bucur foarte mult că am fost numit antrenor principal la FC Brașov. Consider că este o recunoaștere a activității mele ca jucător la această echipă. Ca antrenor principal este prima mea experiență. Cu siguranță, sunt mult mai dornic de a muncii. Disciplină, respect și muncă,

Lista cu jucătorii doriți este... în seif

La reunirea lotului au fost prezenți 17 jucători: Tănase, Căucă,

rapidă a unor înlocuitori, ținând cont de obligativitatea ca pe timpul meciurilor din echipă să facă parte doi juniori.

Atacul se va baza tot pe Matei

Unul din jucătorii titulari sezonul trecut, Marius Matei, este printre fotbalistii prezenți la reunirea lotului, ceea ce este un semn bun, pentru că acesta a fost golgheter în sezonul de toamnă. „Intotdeauna startul pregătirilor este mai greu, dar ușor, ușor trebuie să intrăm în formă. Noul antrenor știe ce are de făcut, ne-a transmis ce așteaptă de la noi, astfel că sperăm să fie într-un ceas bun. Sintem 7-8 echipe care ne batem cu șanse reale pentru primul loc. Sper ca la sfârșitul campionatului să fim în primele două locuri, iar la finalul play-off-ului să fim pe primul loc, să putem încununa această trudă cu o promovare pe care o dorește fiecare brașovean. Cred în promovare, altfel nu

eram astăzi aici”, a declarat Matei. La rândul său, căpitanul Andrei Poverlovici a spus: „Plecăm la drum cu noul antrenor și cu același gând, de a promova. Îl cunoaștem pe Mihai Stere, el a fost și antrenor secund în prima parte a sezonului, cu câțiva dintre noi a și jucat în anii trecuți. Noi ne dorim să-l ajutăm și totodată să ne ajutăm și pe noi. Fiecare meci va fi dificil, va fi un program foarte greu. Cred că putem termina pe primul loc”.

Sezonul de primăvară începe... în februarie

După reunirea lotului, echipa brașoveană va efectua un cantonament de pregătire fizică în Poiana Brașov, apoi vor urma meciurile amicale. Startul sezonului oficial de primăvară este fixat la 27 februarie, cu un meci infernal, în deplasare, cu UTA Bătrâna Doamnă. După 18 etape disputate, FC Brașov se află pe locul 5 în clasamentul seriei a II-a, cu 31 de puncte.

„Mă bucur foarte mult că am fost numit antrenor principal la FC Brașov. Consider că este o recunoaștere a activității mele ca jucător la această echipă. Ca antrenor principal este prima mea experiență. Cu siguranță, sunt mult mai dornic de a muncii. Disciplină, respect și muncă, sunt cele trei atribute, pe care le doresc la această echipă.”

BASCHE

„Ne gândim la o finală”

Echipa de baschet Olimpia CSU Brașov traversează cea mai galonată perioadă din istoria participării ei pe prima scenă a baschetului feminin românesc. Formația pregătită de Dan Calancea s-a descurcat admirabil până acum, cu un buget modest, al șaptelea din Liga Națională, obținând la pas, calificarea în play-off-ul campionatului. Mai mult, Olimpia CSU Brașov este angrenată și în sferturile de finală ale Cupei României, având mari șanse să pătrundă în „final four-ul” competiției. Pentru a juca acolo, echipa brașoveană trebuie să câștige la o diferență mai mare de 17 puncte partida retur cu Univ Goldiș ICIM Arad, care se va disputa la Brașov, în 28 ianuarie. Acest lucru este posibil, având în vedere dezintegrarea echipei de pe Mureș. Ultimul act al Cupei României s-ar putea disputa chiar la Brașov, după cum a precizat antrenorul Dan Calancea: „Ne dorim să aducem final four-ul la Brașov. Orice se poate întâmpla”. În acest ultim act al competiției sunt deja calificate Phoenix Galați, CSU Alba Iulia și Sepsis Sf. Gheorghe. Legat de comportarea echipei în acest campionat, antrenorul **Dan Calancea (foto)** este optimist și nu neagă faptul că toată lumea din anturajul echipei se gândește la o performanță: „Am avut până acum un parcurs foarte bun, pentru care jucătoarele merită felicitări. Foarte puțini puteau să se gândească la așa ceva, la debutul campionatului. Suntem o echipă cu o rotație compusă din jucătoare tinere și foarte tinere, lipsite de experiență. Sunt deplasări, îndeosebi în timpul săptămânii, pe care elevele nu le pot efectua, din cauza școlii. E foarte greu, dar, cu toate acestea, ne-am remarcat și ocupăm locul secund în clasament.

HANDBAL

Handbalistele de la Corona pot face pasul decisiv spre sferturile Cupei EHF!

Corona Brașov handbal este foarte aproape de sferturile de finală ale Cupei EHF la handbal feminin, după ce în prima manșă a optimilor de finală, a cedat la un singur gol diferență, 22-21 (9-10), cu HCM Roman. Meciul a fost echilibrat, iar Corona a condus în câteva rânduri cu două goluri diferență și a avut chiar șanse să se desprindă de adversare. Spre final, când echipa gazdă era în avantaj, Corona putea egala, însă echipa brașoveană a pierdut mingea... Noroc că ultimul atac, care a aparținut gazdelor, nu s-a concretizat... În acest fel, Corona are șanse intacte de a câștiga la o diferență mai mare la Brașov și de a face pasul spre sferturile de finală. Pentru Corona au marcat în meciul de la Roman: Zamfir 8, Pricopi 4, Briscan 3, Cartas 3, Hotea 2, Chiper 1.

Antrenorul Bogdan Burcea este optimist, înaintea meciului de la Brașov și crede în șansa echipei sale de a întoarce rezultatul: „În

prima manșă am pierdut la un singur gol, un avantaj minim pe care îl putem întoarce în returul de pe teren propriu. Ne interesează foarte tare calificarea, astfel că este important să marcăm peste 21 de goluri la Brașov, să ne facem treaba mult mai bine iar la final să câștigăm la o diferență care să ne asigure trecerea în turul următor. Calificarea se va juca la Brașov, acolo unde trebuie să tratăm jocul și mai serios. Să nu uităm că duminică jucăm acasă, jucăm în fața unui

public care ne-a ajutat de fiecare dată când am avut nevoie. Trebuie să facem o recuperare cât mai bună și să ne rugăm ca toate fetele să fie sănătoase, în vederea returului cu Roman”.

Corona va juca duminică, 17 ianuarie, de la ora 15.00, manșa retur cu HCM Roman, din optimele Cupei EHF. Meciul de la Brașov, decisiv pentru calificarea mai departe, va fi arbitrat de Katalin Pech și MariaVagvölgyi, din Ungaria

Magazinul
15 noiembrie nr. 17

BIKES - SKIS - SERVICE - OUTDOOR & SPORTS WEAR

În urmă cu ani de zile părinții ne-au spus că munții sunt simbolul măreției. Acum am înțeles că munții sunt cei care îți impun respect, verticalitate și o prestanță nobilă, exact criteriile după care ar fi bine să ne clădim viața. Din iubirea pe care le-o purtăm ne-am gândit să încercăm, să avem curajul de a încropi un super mic magazin de articole sportive pentru munte, care să funcționeze după alte principii decât cele strict de afaceri. Dorim ca cei ce vor ajunge la noi să nu aibă statutul de clienți, ci să fie prieteni, prieteni buni, oameni care să găsească o atmosferă caldă, deschisă și plină de pasiune. Acest magazin nu are standarde reci și fixe a unui business cu notorietate, acest magazin este unul corect, cinstit și de încredere.